

Ινστιτούτο
Περιφερειακής
Ανάπτυξης

ΤΕΧΝΟΠΟΛΕΙΣ ΝΕΟ ΜΕΣΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Ντ. Κυλπάση - Μ. Νικηταρδής

ΘΕΩΡΙΕΣ ΥΨΗΛΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

C. THOMSON

Dept. of Geography, University of Wisconsin

1. Εισαγωγή

Η δεκαετία του '70 ήταν μια δεκαετία ανεπανάληπτων αλλαγών και δράσης για τις δυτικές βιομηχανικές οικονομίες. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου, η διεθνοποίηση της παραγωγής (Amin - Goddard, 1986 Grunwald - Flamm, 1985), τα υψηλά επόπτια, το δυνατό δολάριο και η έναρξη ισχυρού ανταγωνισμού από την Ασία (Hicks, 1985) συνέβαλαν στη μετάβαση της βιομηχανίας σε νέα σχήματα δραστηριότητων, διαφορετικά από τα καθιερωμένα (Aglietta, 1979 Storper - Scott, 1986 Zucker et al, 1982). Συνέπεια των παραπάνω είναι η αναζήτηση για βιομηχανίες, τρόπους οργάνωσης και πολιτικές προσαρμοσμένες στην πρόκληση της εποχής (Hamilton, 1987 Sawers - Tabb, 1984 Scott - Storper, 1986 Zucker et al, 1982). Μερικοί ερευνητές μάλιστα πιστεύουν ότι το αποτέλεσμα θα είναι ένα βιομηχανικό τοπίο τόσο διαφορετικό από αυτό που επικράτησε στις δεκαετίες του '50 και του '60, ώστε να μπορεί να υποστηριχθεί ότι το νέο μοντέλο οικονομικής συσσάρευσης (*economic accumulation*), κοινωνικής οργάνωσης και πολιτικής νομιμοποίησης, αν και είναι ακόμα καπιταλιστικό, θα είναι τόσο διαφορετικό από το κεύστιανό μοντέλο του 1945-73, όσο διαφορετικό υπήρξε το τελευταίο από τον καπιταλισμό που προπηγήθηκε της μεγάλης οικονομικής κρίσης (Carnoy - Castells, 1984:495).

Η ανάπτυξη της βιομηχανίας υψηλής τεχνολογίας, ως κύριος δημιουργός αυτού του νέου βιομηχανικού τοπίου, είναι αντικείμενο μεγάλης προσοχής (Breheny - McQuaid, 1987 Brotchie et al, 1985 *Business Week*, 1983 Hall - Markusen, 1985 Keeble - Weaver, 1986 OECD, 1980 Routhwell - Zegeveld, 1982 van der Knaap - Wever, 1987). Σε εθνικό επίπεδο, η υψηλή τεχνολογία υπόσχεται νέα προϊόντα, αγορές, θέσεις εργασίας και βιομηχανίες, μαζί με αυξημένη παραγωγικότητα στις δραστηριότητες παραδοσιακής μεταποίησης, οι οποίες, τώρα έχουν να ανταγωνιστούν αντές των χωρών χαμηλού κόστους εργασίας. Για τις περιφέρειες, φαίνεται να υπόσχεται γρήγορη, καθαρή και σταθερή βιομηχανική ανάπτυξη, απλαγμένη από παροδοσιακούς τοπικούς περιορισμούς, και ικανή να διεγείρει κανονίους πυρήνες βιομηχανικών δραστηριοτήτων (Malecki, 1987). Όμως τα σημεία κατά τα οποία διαφέρει η βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας από

την παραδοσιακή βιομηχανία, είναι πολύ πιθανόν να έχουν σημαντικές επιρροές σε τοπικά σχήματα (Malecki, 1984 Rees - Stafford, 1984). Από ποι επεριστατωμένες εργασίες σε θέματα ορισμών (Glazebrook et al., 1983 Langridge, 1984 Markusen et al., 1986 Riche et al., 1983 Thompson, 1987 κ.ά.) υψηλή τεχνολογία μπορεί να θεωρηθούν εκείνες οι βιομηχανικές δραστηριότητες που εμπεριέχουν υψηλό ποσοστό κανονομίας, δύον αυτορά παραγόμενα προϊόντα και τις διαδικασίες παραγωγής και συνδεούται με υψηλότερα του μεσου επίπεδα. Ερευνας και Ανάπτυξης όσου αφορά τα έξοδα και την επιστημονική και τεχνική απασχόληση με αποτέλεσμα η υψηλή τεχνολογία να είναι πολύ λιγότερο εξαρτημένη από ογκώδεις πρώτες ύλες. Παράγει αγαθά που συχνά είναι πληροφοριακής φύσης ή έχουν μεγάλο λόγο αξίας πρός βάρος, έτσι ώστε το κόστος μεταφοράς να μην αποτελεί σημαντικό παράγοντα. Συχνά εξυπηρετεί περισσότερο εθνικές και διεθνείς αγορές παρά τοπικές και υπαγορεύει υψηλής εξιδικευτικής τεχνολογίας συνδέεται με την υπερβολή διαφορετικών τοπικών παραγόντων από αυτούς της παραδοσιακής βιομηχανίας και συνεπά ση συνολική γεωγραφική της κατανομή καθώς και οι αλλαγές που επιφέρει στις περιοχές εγκαταστάσεων μπορούν να είναι εξίσου διαφορετικές.

Σήμερα υπάρχει ένας γρήγορα αναπτυσσόμενος τομέας, ο οποίος ερευνά σφραγικά της προοπτικές της υψηλής τεχνολογίας. Οι επιπλοκές των χαρακτηριστικών της υψηλής τεχνολογίας έχουν ερευνηθεί και για μεμονωμένες βιομηχανίες, από τις οποίες έχει διεξοδικά διευρυνθεί η περίπτωση των ημαγωγών, καθώς και των πλεκτρονικών, των μικροηλεκτρονικών, των computers και του λογισμικού. Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί, η εργασία για την τεχνητή νοημοσύνη, η οποία αποτελεί προϊόν των παραπάνω βιομηχανιών. Άλλες μελέτες που έχουν εκπονηθεί σχετίζονται με τις βιομηχανίες πληροφορικής και τηλεπικονιωνιών καθώς και την έρευνα και ανάπτυξη στους κλάδους των επιστημονικών οργάνων και των φαρμακευτικών. Τέλος, υπάρχουν οι μελέτες πάνω στον τομέα της αναπτυσσόμενο κλάδο της βιοτεχνολογίας και της ρομποτικής.

Ένας μεγάλος όγκος εργασίας έχει πραγματοποιηθεί για ορισμένες μεμονωμένες περιοχές ανάπτυξης της υψηλής τεχνολογίας. Η πιο μελετημένη περιοχή είναι, φυσικά, η Silicon Valley στη Βόρεια Καλιφόρνια. Ακολουθεί η Route 128, στην περιοχή της Βοστώνης και γενικότερα στην περιοχή που θεωρείται ως το θάυμα της Massachusetts. Άλλες περιοχές μικρότερης εμβέλειας, στις ΗΠΑ, οι οποίες έχουν μελετηθεί, είναι η Orange County στη Νότια Καλιφόρνια, το Research Triangle στη Βόρεια Καρολίνα, η Silicon Forest Area στο Portland, Oregon, το Silicon Ranch στο Austin/San Antonio Corridor, Τέξας, η Silicon Desert Area στο Phoenix, Αριζόνα, οπος και διαφορετικές περιοχές του μεσοδυτικού τμήματος της χώρας. Επιπλέον, ο χάρτης του Tatsumi (1986), της Νέας Silicon Valley καθός και άλλες αξιόλογες περιγραφές, δείχνουν ότι μπορούν να εντοπιστούν μέχρι και 25 νέοι τόποι υψηλής τεχνολογίας μέσα στις ΗΠΑ. Εκτός των ΗΠΑ, η Silicon Valley North (Οτάβα) στον Καναδά και η Silicon

Riviera στη Νότια Γαλλία, η M4 Corridor, η Silicon Fen, και η Silicon Glen στην Αγγλία και τη Σκωτία έχουν ήδη αναδευθεί. Τέλος, όσο το γλωσσικό εμπόδιο ξεπερνιέται, αρχίζουν να αναδύονται πληροφορίες και αναλύσεις καθώς και ειδικές στρατηγικές τεχνοπόλεων από την πλευρά της Ιαπωνίας.

Παρ' όλα αυτά, ένα μεγάλο τμήμα αυτής της έρευνας σε μεμονωμένες βιομηχανίες και χώρους είναι σε μορφή case studies, οι οποίες δίνουν έμφαση που έχει δοθεί μέχρι σήμερα σε έναν περιορισμένο αριθμό περιπόσεων μπορεί να ερμηνευτεί από διαφορούς ποράγοντες, στους οποίους περιλαμβάνονται: η εμφάνιση της υψηλής τεχνολογίας σε λίγες περιοχές, η σχετικά πρόσφατη εξέλιξη του φαινομένου της υψηλής τεχνολογίας, η μη αναθεώρηση των στατιστικών κωδίκων κατά τρόπο που να επηρέπει τη στατιστική καταγραφή των νέων φαινομένων, η αδυναμία δημιουργίας μεγάλου αριθμού θέσεων εργασίας σε τοπικό επίπεδο. Η βιβλιογραφία δεν έχει κατορθώσει ακόμα να προχωρήσει πέρα από αυτές τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις, οι οποίες ίδιως έχουν ένα θεωρητικό ενδιαφέρον, που δεν περιορίζεται στα αποτελέσματα που έχει καθειάσι από αυτές. Επιπλέον, αν και η αντιμετώπιση προβλημάτων του τύπου πώς θα πρέπει να αναπτυχθεί η επόμενη Silicon Valley είναι συχνά ακαθόριστα θέματα, εκτός από έρευνες από την CII (1982), ΟΤΑ (1983a 1984a), και εργασίες των Bearse, Koporko (1979), Bullock (1983), Christy and Ironside (1987), Malecki (1987), Miller - Cote (1987), ΟΤΑ (1984b), Rees (1986), Rees - Straford (1984), Smilor et al (1988a), Vaughan - Pollard (1986), πολλοί λίγοι ερευνητές έχουν προσπαθήσει συστηματικά να επεκτείνουν τη θεωρία και την παρτήση, διατυπώνοντας σαφή συμπεράσματα και προτάσεις για τους προγραμματιστές και δύσον λαμβάνοντας πολιτικές αποφάσεις. Απλές τυπολογίες, που στηρίζονται σε συσχετίσεις συμπλεγμάτων υψηλής τεχνολογίας, έχουν αποτελέσει το μοναδικό σχεδιαστικό εργαλείο που προκύπτει από αυτές τις αναλύσεις. Μερικοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται ποτέ να γίνει εφικτό, γιατί ένα σαφές μήνυμα από τη μέχρι τώρα εμπερία είναι ότι όποιος και αν είναι ο βαθμός δεσμευσης της κυβερνησης, το βασικό συστατικό της επιτυχούς ανάπτυξης υψηλής τεχνολογίας προέρχεται από τη επενδύσεις ιδιωτικών κεφαλαίων υπηρεσιών από ιδιώτες επιχειρηματίες σε διάφορα διεπικευρωτικά σχήματα. Με αυτά τα δεδομένα, η δημόσια πολιτική μπορεί να υπάρξει ως βοηθητικός παράγοντας δεν είναι άμος απορραγή για την ανάπτυξη υψηλής τεχνολογίας (Christy - Ironside, 1987: 249).

Οι τρεις στόχοι αυτού του άρθρου είναι: Πρώτον, να γίνει μια επισκόπηση της βιβλιογραφίας της υψηλής τεχνολογίας, από την οποία προκύπτουν έξι θεωρητικά πλαίσια, σχετικά με τη φύση και τους καθοριστικούς παράγοντες της πρόσφατης ανάπτυξης της δραστηριότητας της υψηλής τεχνολογίας, της χωρικής της έκφρασης καθώς και της εξέλιξης της στις προηγμένες χώρες. Δευτέρου, να γίνει προσπάθεια ώστε να διαφανεί ότι το έχασμα ανάμεσα στη θεωρία της υψηλής τεχνολογίας και στη δημόσια

πολιτική δεν είναι αποτέλεσμα της ανάπτυξης της υψηλής τεχνολογίας αλλά της αποτυχίας των υφιστάμενων θεωριών να καλύψουν τις πραγματικές πτυχές του φαινομένου. Τρίτον, να αποδεχθεί ότι το χάσμα αυτό μπορεί να μικρύνεται, αν ληφθούν υπόψη οι περιορισμοί του υπάρχοντος θεωρητικού πλαισίου και η χρησιμοποίηση του, για να προταθεί το πλέον κατάλληλο εναλλακτικό πλαίσιο.

Τα έξι θεωρητικά πλαίσια που προκύπτουν για τη χρήση σε μελέτες υψηλής τεχνολογίας και αναλύονται εδώ είναι :

1. Θεωρία των παραγόντων χωροθέτησης (locational determinants),
2. Θεωρία του κύκλου ζωής του προϊόντος,
3. Θεωρία των κύκλων Kondratieff,
4. Θεωρία του κύκλου προϊόντος-κέρδους,
5. Θεωρία της οργάνωσης της παραγωγής,
6. Θεωρία του κοινωνικοχωρικού συστήματος (social-spatial theory).

Οι πηγές τους, τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της καθεμιάς παρουσιάζονται ξεχωριστά παρακάτω, πριν από κάποιες κριτικές παρατηρήσεις όσον αφορά τη χρήση τους για αναλύσεις και πρακτικές δημόσιας πολιτικής, καθώς και πριν από κάποιες προτάσεις διαμόρφωσης εναλλακτικών λύσεων.

2. Θεωρία των παραγόντων χωροθέτησης

Ένα από τα πιο κοινά αντικείμενα, όσον αφορά τη μελέτη χωροθέτησης βιομηχανικών μονάδων, είναι η είρεση των κρίσιμων παραγόντων χωροθέτησης μιας μονάδας σε ένα συγκεκριμένο τόπο. Διαφορετικά προϊόντα στηρίζονται σε διαφορετικές λειτουργίες παραγωγής όποις και διαφορετικά σημειώνονται στο χώρο εκπληρώνουν κατά διαφορετικό τρόπο τους παράγοντες που προστατεύονται για την εγκατάσταση αυτών των λειτουργιών. Σε μελέτες χωροθέτησης είναι σύνηθες να θεωρείται αποδεκτό ότι από την τεχνική κατανόηση των διαφόρων χαρακτηριστικών της παραγωγής και του χώρου μπορεί να εξασθεί ο ποι ενδεδειγμένος τόπος της χωροθέτησης για μια δεδομένη βιομηχανική δραστηρότητα. Αντίστροφα, μπορεί επίσημα θεωρηθεί αποδεκτό ότι η παρουσία μιας δεδομένης βιομηχανίας σε έναν τόπο μπορεί να μεταφραστεί ως απόδειξη της ελκυστικότητας της συγκεκριμένης περιοχής όσον αφορά τους παράγοντες χωροθέτησης οι οποίοι αντιπροσωπεύονται εκεί. Αυτή η προσέγγιση της χωροθέτησης έχει μεγάλη ιστορία στην οικονομική, γεωγραφική και περιφερειακή επιστήμη, αρχίζοντας από το Fantus Co Inc (1966), Fuchs (1962), McCarthy (1963), McLaughlin - Robock (1949), Perloff - Dobbs (1963), Thompson - Matilla (1959), Ullman (1954). Μεγάλη και σημαντική προσπάθεια έχει γίνει για να επινοηθούν και να ευθυγραμμιστούν παραγωγικές λειτουργίες, να αναπτυχθούν ερωτηματολόγια που θα αναδητούν case histories και διακασίες λήψης αποφάσεων, διαμορφώνοντας παράλληλα ποσοσταίες

κλίμακες και στατιστικά μέτρα, ώστε να εκφραστούν και να ποσοτικοποιηθούν οι υπολαμβάνονται χωροθετικές προτυπώσεις.

Υπάρχουν πολλά πλεονεκτήματα σε αυτήν την προσέγγιση. Εμπειρέχει τη συστηματική επεξεργασία των χώρων και των απαντώμενων παραγόντων από διαφορετικές βιομηχανικές δραστηριότητες, την οποία πλαισίωνε με πληροφορίες κατά τρόπο ώστε να είναι εφικτή η ανάλυση με τεχνικές σύνθετης παλινδρόμησης. Τίνεται να παρουσιάζει ευρήματα με τρόπο κατανοητό από τους πολιτικούς, τους προγραμματιστές και το κοινό, που συνήθως έχει μια ενοτική προσέγγιση των όρων "χαμηλοί μισθοί" ή "καλύτερα σχολεία" σε διαφορετικές περιοχές. Απομονώνοντας ειδικούς τοπικούς παραγόντες, μπορεί να δείξει αν οι κύριοι παραγόντες χωροθέτησης για δεδουλευτές βιομηχανίες είναι αυτοί οι οποίοι επηρεάζονται από την πολιτική (όπως είναι η υποδομή) ή αυτοί που δεν μπορούν να επηρεαστούν (όπως είναι το κλίμα).

"Όμως, υπάρχουν πολλά μειονεκτήματα σε αυτήν την προσέγγιση της χωροθέτησης.
Πρώτον, τίνεται να παράγει ειδικές εμπειρικές περιγραφές χωροθέτησης συμπειριφοράς για ειδικές βιομηχανίες και χώρους που μελετώνται. Στην έκταση που οι βιομηχανίες, τα προϊόντα και οι δραστηριότητες διαφοροποιούνται συνεχώς και κατά τρόπο όχι διακριτό, είναι πιθανόν να ταυτοποιηθούν τόσο παράγοντες χωροθέτησης όσες είναι οι μελέτες που πραγματοποιούνται. Οι τρόποι με τους οποίους μπορούν μετρηθούν οι γενικοί παράγοντες χωροθέτησης μπορούν να διαφοροποιηθούν ανάλογα με τη μελέτη τους χώρους, και τους ερευνητές. Συνεπώς, οι επικριτές αυτής της προσέγγισης έχουν υποστηρίξει ότι στην πρακτική αυτοί οι παράγοντες έχουν εξελιχθεί σε λόγο περισσότερο από ad hoc λύσεις, οι οποίες παρουσιάζονται ως ανάδυση. Η υφή αυτών των καταλογών μπορεί να είναι (και είναι) διαμορφωμένη έτσι ώστε να ταιριάζει σε κάθε πιθανή περίσταση το οποίο σημαίνει ότι μας προσφέρουν πολύ λίγα, αν τους αντιληφθεί κανείς ως τρόπους νοηματικών θεωρητικών γενικεύσεων (Scott - Storper, 1987: 220).

Δεύτερον, εξ ορισμού αυτή η προσέγγιση τίνεται να υπονοήσει ότι οι παράγοντες που εντοπίζονται είναι όντας προσδιοριστικοί. Δεν εξηγείται, για παράδειγμα, γιατί περιοχές με παρόμοιους χωροθέτηκος περιορισμούς έχουν διαφορετική εξέλιξη ή γιατί το ίδιο είδος βιομηχανίας μπορεί να ανθίσει σε διαφορετικά μέρη. Θα ήταν ποι ρεαλιστικό να χειρίστουμε αυτούς τους παράγοντες ως προϋποθέσεις ή απλώς ως παροχές, τις οποίες ο ανθρώπινος παράγοντας θα αξιοποιήσει κατάλληλα.

Τρίτον, τίνεται σε μια μη ρεαλιστική τυπωτοποίηση μεμονωμένων παραγόντων, αντί η λήψη απόφασης από τον επιχειρηματία manager να στηρίχεται σε ποι έξιπτη εκτίμηση των πλεονεκτημάτων μιας περιοχής συνολικά και σε συνδυασμό με τα αποτελέσματα μιας ποικιλίας παραγόντων. Οι πραγματικές αποφάσεις μπορεί να είναι αποτέλεσμα υποκειμενικής αντιληψης μιας περιοχής και όχι εντελώς τεκμηριωμένες ή ακόμα και μέρος μιας ευρύτερης επιχειρηματικής στρατηγικής χωρίς "τοπική" λογική.

Συνεπώς, είναι δύσκολο να ξεκυνθεί κάποιος από την απλή ταυτοπόντηση μεμονωμένων τοπικών παραγόντων και να εξαγάγει μια ρεαλιστική συναλλαγή θεωρία, αν οι μεταφορές θεωρηθούν ως παράγοντας χωροθέτησης. Για παράδειγμα, αν οι μεταφορές θεωρηθούν ως παράγοντας χωροθέτησης, ο ερευνητής έχει να αποφασίσει αν η υπαρξη των οδικών μέσων εκφράζει την πραγματική διάθεση των δημόσιων επενδύσεων ή του ισχυρού πολιτικού κόμιστας ή τα επίπεδα εισοδήματος κτλ. Μερικές φορές, τα εμπειρικά αποτελέσματα, στα οποία καταλήγουν οι σχετικές έρευνες, όταν οι παραγοντες εκλαμβάνονται με αυτόν τον τρόπο, έκουν μικρή σημασία με τα αρχικά προτασσόμενα θεωρητικά σχήματα. Οι Glassmeier κά. (1984b), για παράδειγμα, ανακάλυψαν πέντε μεταβλητές -την παρουσία των αρχηγείων του Fortune 500, ένα δεκτή τέχνης, τις τιμές των σπιτιών, την πυκνότητα της εθνικής οδού και τις δαπάνες παρείσας- οι οποίες κατέβλησαν σε αντίθετες ενδείξεις από αυτές που υποδείκνυε το αρχικό μοντέλο χωροθέτησης υψηλής τεχνολογίας για τις αμερικανικές μητροπολιτικές περιοχές.

Τέταρτον, η προσέγγιση αυτή υπονοεί ότι η βιομηχανία ανταποκρίνεται σε εξωγενείς τοπικούς παράγοντες, άλλα και σε εξωγενείς αλλαγές σε αυτούς. Αγνοείται έτσι το γεγονός ότι οι κάποιες εδραιωμένες βιομηχανικές συγκεντρώσεις έχουν ζήσει περισσότερο από τις αντίστοιχες μεμονωμένες βιομηχανίες. Υπόρειει συχνά αξιολογητική τοπική διναυπια αδράνεια, προερχόμενη από σταθερές επενδύσεις σε μεγάλα παραγωγικά συστήματα. Οι βιομηχανίες μπορούν να δημιουργήσουν το δικό τους περιβάλλον με διάφορους τρόπους, όπως, για παράδειγμα, μέσα από την εκπαίδευση του τοπικού διναυπικού. Συνεπώς, αυτό τείνει να αντιστρέψει το ασαφες τόξο της απιότητας στην παραδοσιακή θεωρία χωροθέτησης και ως εκ τούτου να καθεί τελείως το κεντρικό πρόβλημα των επωπεικών εξελίξεων διναύπεων των συμπλεγμάτων ανάπτυξης (Scott - Storper, 1987: 220).

Πέμπτον, μερικές βιομηχανίες μπορεί να μην επηρεάζονται από τοπικούς παράγοντες χωροθέτησης με την αντίτυπη γεωγραφική έννοια. Η αμερικανική βιομηχανία των υπερυπολογιστών, για παράδειγμα, είναι σχεδόν αποκλειστικά δημιουργία ενός εξαιρετικού μωλού, του Seymour Cray. Το ερευνητικό της τμήμα είναι εγκατεστημένο στην Chippewa Falls του Wisconsin, και τα κεντρικά γραφεία της επιχείρησης κοντά στα Twin Cities της Minnesota, αλλά θεωρητικά η δημιουργία και η παραγωγή των υπερυπολογιστών ως βιομηχανική διαδικασία θα μπορούσε να συμβεί οποιδήποτε.

Έκτον, ακόμα και όταν οι γεωγραφικοί παράγοντες είναι αναγνωρίσιμοι, η σημασία τους απονεί, γιατί δεν είναι πλέον τόσο δύναμη κατανεύητος στο χώρο, όπως ήταν κάποτε. Το νερό και ο ηλεκτρισμός δεν είναι πλέον καθοριστικοί παράγοντες χωροθέτησης στη βιομηχανοποιημένη Αμερική, ενώ πριν από 50 χρόνια αποτελούσαν πρωταρχικούς λόγους ανησυχίας, εξαιτίας της ανοικογένεως διαθεσιμότητας και του κόστους. Θα μπορούσε επίσης να υποστηριχθεί ότι σήμερα, με το επίπεδο των ηλεκτρονικών υπολογιστών και τα επικοινωνιακά δίκτυα οπτικών γιών, τα οποία παρέχουν μεμονωμένη σύνδεση σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, παράγοντας επίσης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, παράγοντας

τες όπως η οπόσταση, η πρόσβαση και οι μεταφορές έχουν εξαλειφθεί από τις τοπικές απαιτήσεις ενός μεγάλου και ολοένα αυξανόμενου αριθμού βιομηχανιών.

Τέλος, μερικοί παράγοντες, οι οποίοι συχνά θεωρούνται σημαντικοί, όπως η ποιότητα ζωής, είναι δύσκολο να ποσοτικοποιηθούν ως προσδιοριστικοί του τόπου εγκατάστασης. Όπως υποδεικνύουν οι Scott - Storper, το 1987, αυτοί δεν είναι υπεριστορικές σταθερές ή παγκόσμιες κατηγορίες, αλλά είναι κοινωνικά κατασκευασμένες ιδέες, οι οποίες μπορούν να διαφοροποιούνται ανάμεσα σε χρόνους και τόπους.

Με δεδομένα αυτά τα μειονεκτήματα της θεωρίας των παραγόντων χωροθέτησης, οι περισσότεροι ερευνητές θα αναγνώριζαν τις ελλείψεις αυτής της θεωρίας όσον αφορά την εξαγωγή παγκόσμια αποδεκτών χρυσών κανόνων χωροθέτησης της βιομηχανίας. Παρόλα αυτά, εξακολουθεί να είναι ένας σημαντικός τρόπος ανίχνευσης βασικών στοιχείων για περιέργεια ανάλυσης.

Παράγοντες, που συχνά αναφέρονται ως καθοριστικοί σε εμπειρικές μελέτες βιομηχανίας, είναι: οι κλιματικές επιρροές (Ullman, 1954 Wheat, 1973), η ποιότητα ζωής (Berry, 1970 Rones, 1980), η ύποπτη υποδομής (Fanus Co Inc, 1966), το άριτο οδικό δίκτυο (Clinitz Vernon, 1960 Wheat, 1976). Η σχετική σημασία αυτών των παραγόντων δεν μπορεί να μετρηθεί τόσο από τη συχνότητα εμφάνισής τους στη βιβλιογραφία, όσο από το πείδαιος βιομηχανίες μελετήθηκαν και σε ποια χρονική περίοδο και από το πώς ο κάθε συγγραφέας διαλέγει να μεταφράσει, να ορίσει και να μετρήσει τους παράγοντες αυτούς. Παρ' όλα αυτά, μπορούν να αντιπαρατεθούν με τους παράγοντες χωροθέτησης, οι οποίοι αναδεικνύονται ως σημαντικοί για τη βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας. Τα διακριτά και άλληλενδετά χαρακτηριστικά της βιομηχανίας αυτής, όπως αυτά αναφερθηκαν προηγουμένως και υπογραμμιστηκαν από μια θεωρητική προσέγγιση των Rees - Stafford (1984), εκ μέρους του γραφείου Τεχνολογίας των ΗΠΑ (US Office of Technology Assessment, OTA), είναι η υπαρξη εξειδικευμένου, εκπατευμένου επιστημονικού και τεχνικού προσωπικού, η μείωση της συμμετοχής του μεταφορικού κόστους στο συνολικό, η παραγωγή ειδικού αγαθών για εθνικές και διεθνείς αγορές και οι ασθενέστεροι δεσμοί με τους τόπους των πρώτων υλών και των αγορών. Αυτά τα χαρακτηριστικά αποδεικνύουν ότι η διαθεσιμότητα τέτοιου εργατικού διναυπικού με τις αναμενόμενες επιθυμίες του για καλύτερη ποιότητα ζωής και η παρουσία μεγάλων πανεπιστημίων μπορεί να είναι οι κυριότεροι παράγοντες χωροθέτησης στην περίπτωση της υψηλής τεχνολογίας. Τέτοιες προδοκίες στην πραγματικότητα, ταυτίζουν με τα εμπειρικά εξαγόμενα ενός αριθμού ερευνητών, όπως οι Beaumont (1982), Bollinger et al (1983), Flynn (1984), Hekman (1980b), Oakey (1981) και Sayer (1986), οι οποίοι υπογράμμισαν τη σημασία του εξειδικευμένου επιστημονικού διναυπικού, Keeble (1988), Saxenian (1980), και SQW (1985), οι οποίοι θεωρούν τα πανεπιστημίων ως το κρίσιμο παράγοντα, Gould - Keeble (1984), Myers (1986), και Premus (1982), οι οποίοι εξαίρουν τη σημασία της ποιότητας ζωής. Πρόσθιτοι ση-

μαντικοί παράγοντες, οι οποίοι αναφέρονται από άλλους ερευνητές είναι: η γενινάστη με αεροδρόμιο (Bednarz, 1984), το φορολογικό κλίμα (Premus, 1982) και ο δήμητρας εγκατεστημένες επιχειρήσεις στην περιοχή (ΟΤΑ, 1984a). Η ανασκόπηση των μελετών περί υψηλής τεχνολογίας από τους Christy - Ironside (1987:237) καταλήγει υπογραμμίζοντας ότι είναι ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει συμφωνία όσον αφορά την ειράρκηση των μεταβλητών, αν και οι συνδεόμενες με το εργατικό διναμικό κατέχουν τις πρώτες θέσεις.

3. Θεωρία του κύκλου ζωής του προϊόντος

Η θεωρία του κύκλου ζωής διατυπώθηκε από τον Vernon (1966) και έχει αναπτυχθεί από τότε, συχνά παράλληλα με τη χωρική διάστασή της, ως filter down theory, από τους Erickson - Leinbach (1979), Hanson (1979; 1980), Howells (1983), Krumme - Hayter (1975), Norton - Rees (1979), Sjafrital (1981), Thomas (1974 1975), Thompson (1973) και Vernon (1979). Εκτεταμένες αναλύσεις έχουν δοθεί από τους Suarez-Villa (1984), Taylor (1986) και Watts (1987).

Η βασική ιδέα είναι ότι κάθε βιομηχανικό προϊόν θα περάσει από τέσσερα στάδια που το καθένα από αυτά συνδέεται με διαφορετικές χωροθετικές απατήσεις (Watts, 1987). Το πρώτο στάδιο είναι το καινούριο προϊόν, το οποίο υφίσταται διαρκή επεξεργασία. Η παραγωγή του δεν χρειάζεται μεγάλες αυτοματοποιημένες μονάδες, επιτρέποντας έτσι την εγκατάσταση κοντά σε κέντρα όπου οι επιχειρήσεις μπορούν να εκμεταλλεύτουν την εντατικότητα της ανταλλαγής πληροφοριών, την πρόσβαση σε πηγές κεφαλαίου, τις τάσεις των νέων αγορών, το υψηλά εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό και τις υπηρεσίες υποστήριξης. Στο δεύτερο στάδιο της ανάπτυξης, η παραγωγή επεκτείνεται και γίνεται πιο οργανωμένη, απαιτώντας ικανότητες διοίκησης και επενδυτικό κεφάλαιο στην αξιούμενη διναμικότητα. Η παραγωγή αφορά μεγαλύτερα μεγέθη και περιέχει δραστηριότητες που πριν είχαν εξαρεθεί. Το τρίτο στάδιο της οριμανσης αφορά παραγωγή τυποποιημένου προϊόντος σε μεγαλύτερες ποσότητες. Μεγάλα κεφάλαια για επένδυση είναι απαραίτητα για να στηθούν οι διαφορετικές λειτουργίες, αλλά ακόμα χρειάζεται πριειδικευμένο ή και ανεδικτού προσωπικό, για να αντεπεξέλθουν στις τυποποιημένες διαδικασίες παραγωγής. Τελευταίο είναι το στάδιο της παρακυπής, με σταθερά μειούμενο προϊόν. Οι επιπτώσεις αυτού του κύκλου είναι ότι επιτυχημένες επιχειρήσεις θεωρούνται αυτές που είτε φτάνουν στην κορυφή με ένα μόνο κατανούριο προϊόν, ή με ένα μικρό να δημιουργήσει σταθερό ρεύμα νέων προϊόντων, είτε έχουν ένα μήγα προϊόντων, όπου τα υφιστάμενα προϊόντα φραφούν την ενορχηστρωμένη μελλοντικόν κερδοφόρον προϊόντων. Ο Watt (1987: 81) υποστηρίζει ότι ο κύκλος προϊόντος είναι μια χρήσιμη αντίληψη για το συνολικό του σχήμα είναι φανερά ένα χαρακτηριστικό σχεδόν όλων των προϊόντων. Φυσικά ο κύκλος ζωής έχει αποτελέσει χρήσιμη βάση για ανάλυση σε μελετες διαπεριφερειακών αποκλισεων

(interregional shifts, Norton - Rees, 1979), όπος αντές για τις νέες μικρές επιχειρήσεις υψηλής τεχνολογίας στις ΗΠΑ και στην Αγγλία (Oakey, 1984), τη μη μητροπολιτική βιομηχανοποίηση στις ΗΠΑ (Erickson - Leinbach, 1979), τη βιομηχανία κλωστοϋφαντουργίας στη Νότια Αγγλία (Hekman, 1980a) και τα φορμακευτικά προϊόντα στην Αγγλία (Parry, 1975). Ο κύκλος προϊόντος έχει επίσης μεγάλη ιστορία στη βιβλιογραφία του management της τεχνολογίας (π.χ. Hayes - Wheelwright, 1979 Levitt, 1965 Patton, 1959 Wasson, 1971). Παρ' ολα αυτά πολλοί ερευνητές παραμένουν επιφυλακτικοί. Ο Storper (1985) και ο Scott - Storper (1987: 220) θεωρούν ότι ο κύκλος ζωής ενός προϊόντος λανθασμένα αποδίδει σε κάθε παραγωγή τομέα ένα αμετάβλητο σήμα προσωρινής χωρικής ανάπτυξης. Η προσαρτηται μόνο σε περιορισμένο αριθμό εμπειρικών περιπτώσεων ο Oakey (1984) παρατηρεί ότι το μήκος του κύκλου και των μεμονωμένων σταδίων του διαφοροποιείται σημαντικά συνάλογα με το προϊόν και ο Watts (1987) σημειώνει ότι ένα καινούριο προϊόν υψηλής τεχνολογίας για παράδειγμα, μπορεί να έχει έωρη μερικών μόνο χρόνων, ενώ η διάρκεια ζωής της αυτομηχανής ήταν 150 χρόνια. Επιπρόσθετα, ο Taylor (1986: 751) πιστεύει ότι τα προβλήματα με τις παραδοσής της θεωρίας είναι τόσο σοβαρά που η λογική του μοντέλου θα αμφισθητηρεί σοβαρά. Εντοπίζει έξι προβληματικά σημεία: το διφορούμενο του περιεχομένου των επιχειρήσεων, το οποίο υπανιστείται αυτό το μοντέλο, τη διαχείριση, όσον αφορά τις διαδικασίες της επινόησης και της κανονοτομίας, την απλοποίηση της φύση των προϊόντων, τα προβλήματα κλίμακας, εργατικού δυναμικού και μετεγκατάστασης σε λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, τα πλεονεκτήματα ειδικής χωροθέτησης και τη σχέση του με άλλους επιχειρηματικούς κύλους. Καταλήγει υπογραμμίζοντας ότι το μοντέλο του κύκλου ζωής ενός προϊόντος δεν περιέχει κατάλληλη ανταλληρηση της λειτουργίας της επιχείρησης ή της αλληλεπίδρασης της επιχειρήσης με το εξωτερικό της περιβάλλον (Taylor, 1986:760).

Η επιτυχία αυτού του χωρικού μοντέλου στην ερμηνεία σημύπτων που έχουν παραπριθεί δεν είναι επίσης ξεκάθαρη (Watts, 1987), ίσος για τί, σύμφωνα με τον Taylor (1986:751), πολλές από τις αρχικές παραδοχές του Vernon είχαν κατάλληλη ξεχαστεί. Αρχικά, ο Thompson (1973) είχε φανταστεί τις βιομηχανίες να φιλορρογούνται μέσα από ένα σύστημα πόλεων, κυρίως σε περιφερειακό επίπεδο, αλλά ο Howells (1983) παρατίρει ότι η διαδικασία είναι πιο αντιληπτή σε διαπεριφερειακό και εθνικό επίπεδο. Ο Watts (1987: 85) καταλήγει ότι οι ενδείξεις για τη διαδικασία filter-down δεν είναι ιστορικές.

Ο Vernon (1979) αμφισβητεί τη σχέση του αρχικού μοντέλου του κύκλου ζωής με το σημερινό διεθνές περιβάλλον. Ο Suarez-Villa (1984) έχει προτείνει, ως βελτιωμένη έκδοση, το μοντέλο του κύκλου της μεταποπικής διαδικασίας (manufacture process cycle), το οποίο επιτρέπει την εισαγωγή σημαντικών λεπτομερεών και μπορεί καλύτερα να εφαρμοστεί σε αποφάσεις χωροθέτησης, ειδικά σε αυτές που αφορούν εξαγωγή των βιομηχανιών, του τόπου που περιγράφεται στις λιγότερο ανεπαγγελμένες χω-

ρες. Οι Scott - Storper (1987), παραπορίουν ότι ο παραδοσιακός κύκλος ζωής δεν επιτρέπει ριζικές αντιστροφές, ενώ ο νέος τεχνολογίες μπορούν να μείνουν την ελάχιστη παραγωγή και να εισαγάγουν, για παράδειγμα, το σημαντικό στοιχείο της επανευδικεσης (Boyer - Coriat, 1986, Storper - Christopherson, 1986). Το πρακτικό πρόβλημα εδώ είναι η αναγνώριση του τι είναι μέρος της μας φάσης του ενος κύκλου και ποιο της επόμενης. Οι Rees - Stafford (1984), φαίνεται ότι το έχουν υποφέρει, εξαλείφοντας το τέταρτο στάδιο της μετατυποποίησης (poststandardization) από την τελευταία τους περιγραφή του κύκλου ζωής του προϊόντος. Βεβαίωνουν περαιτέρω ότι, όταν το μοντέλο του κύκλου ζωής ολοκληρώνεται με τη θεορία των πόλων ανάπτυξης, που στηρίζεται στην έννοια των πρωθυτικών βιομηχανιών, διαμορφώνεται η περιφερειακή θεωρία κύκλου ζωής (*regional life-cycle theory*). Η οποία παρέχει ένα ιδιάίτερα κατάλληλο επεξηγηματικό πλαίσιο για κατανόηση της ανάπτυξης και των επιπτώσεων των συμπληγάτων υψηλής τεχνολογίας (Rees - Stafford, 1984:97).

4. Η θεωρία των κύκλων Kondratiev (Long Wave Theory)

Τελευταία αποδίδεται έντονο ενδιαφέρον στην αποκαλούμενη θεωρία των κύκλων στην οικονομική ζωή (Delbeke, 1984; Freeman, 1984). Αυτή στηρίζεται αρχικά σε στατιστικά δεδομένα τιμών και επιπλού από τον ρόδο οικονομολόγο Kondratiev (1935), και σήμερα συχνά αποκαλείται ως ο κύκλος του Kondratiev ή κύκλος-K. Επεξηγηματικό μηνινιούτο έχουν επινοηθεί από τον Mensch (1975) και τον Schumpeter (1939) και έχουν χρησιμοποιηθεί ως πλαίσιο για ανάληψη βιομηχανικών και περιφερειακών αλλαγών από τον Freeman (1986 1987), Hall (1981), Nijkamp (1982), Rostow (1977), και Rothwell (1982).

Περιληπτικά, ο Kondratiev αναφέρει ότι ο περίοδοι των μακρών κύκλων, οι οποίοι τυπικά διαρκούν 45 με 60 χρόνια, μπορούν να αναγνωρίστονται σε ολόκληρη την ιστορία του καπιταλισμού. Επόμενοι συγγραφείς υποστηρίζουν ότι σε κάθε κύκλο μπορούν να διακριθούν δύο φάσεις, μια μεγάλης διαστολής και μια μικρότερης συστολής. Στη διάρκεια της διαστολής, οι υφιστάμενες ανακαλύψεις, οι οποίες μέχρι πρότυνος βρίσκονταν σε λανθάνουσα κατασταση, αρχίζουν να έχουν μεγάλες εμπορικές εφαρμογές. Ο πρώτος κύκλος-K εντοπίστηκε την περίοδο 1818-42 και ο επόμενος την περίοδο 1843-97. Ο τρίτος ήταν σχεδόν ολοκληρωμένος την περίοδο των αναδύσεων του Kondratiev, αλλά μπορεί να εντοπιστεί γύρω στα 1898-1940. Ο Hall (1981) και ο Rothwell (1982) πρόβαλαν την ανάλυση του Kondratiev, για να αναγνωρίσουν έναν τέταρτο κύκλο-K από το 1940 έως το 1955 και έναν πέμπτο ο οποίος άρχισε αμέσως μετά.

Επιπλέον, ιστορικά τεκμήρια δόθηκαν από τον γερμανό οικονομολόγο Mensch (1975), ο οποίος μελέτησε με λεπτομέρη εμπειρικά στοιχεία τις συνθήκες περιστάσεων, οι οποίες συνόδευαν την εξέλιξη των καινοτομιών, εξετάζοντας εκανονισμές στα τελευταία 200 χρόνια. Έκανε

τη διάκριση ανάμεσα στις βασικές καινοτομίες (*basic innovations*), οι οποίες οδηγήσαν σε έντονες αλλαγές κατεύθυνσης και τις βελτιωτικές καινοτομίες (*improving innovations*), οι οποίες απλώς συνέβαλαν στην ήδη εδραστικότερη ανάπτυξη. Η ανάλυσή του κατέληξε στο συμπερασμα ότι οι ανακαλύψεις μπορούν να συμβούν σε κάθε χρονική στιγμή, αλλά οι βασικές καινοτομίες τείνουν να συμβαίνουν σε μεγάλο αριθμό σε μικρές χρονικές περιόδους. Ιστορικά, οι καινοτομίες κορυφώθηκαν σε συγκεκριμένα χρόνια (1764, 1825-26 και 1935-38), στα οποία ο Mensch αναφέρεται χαρακτηριζόντας τα ως τα ριζοσπαστικά χρόνια της ιστορίας. Η κάθε καινοτομία παρουσιάστηκε στη μέση μιας περιόδου κρίσης και αποτέλεσε την αιτία για την εμφάνιση του ανοδικού τμήματος του κύκλου του Kondratiev, 11-17 χρόνια αργότερα. Η εργασία αυτή οδήγησε στην πρόβλεψη ότι το επόμενο ριζοσπαστικό έτος στην ιστορία θα είναι το 1989, γιατί σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Mensch, η διπλή κοινωνία πέρασε σε μια δεκαετία μεγιστηριακών καινοτομιών, το 1984.

Μια εισωτερική διναμική για το βασικό χρονολογικό πλαίσιο εντοπίζεται στο έργο του Schumpeter (1939) και στην έμφαση που έδωσε στις εργασίες των επιχειρηματιών και στις τεχνολογικές καινοτομίες. Υποστήριξε ότι, σε μια ώρη μεταγνωστική οικονομία με τυποποιημένα προϊόντα και ελευθερία εισαγωγής στην παραγωγή, νέοι παραγωγοί θα προχωρήσουν στον ανταγωνισμό με τους υπάρχοντες, όπου βλέπουν να παράγονται κέρδη από ένα συγκεκριμένο προϊόν. Ο νέος ανταγωνισμός οδηγεί τους παραγωγούς να μειώσουν τις τιμές στα επίπεδα του οριακού κόστους παραγωγής. Σε αυτό το θεωρητικό σημείο οριστοποιούνται τα οριακά εισοδήματα είσαι ίσα με τα οριακά κόστη, τα ογκούπα πωλούνται στην πραγματική τιμή των συστατικών από τα οποία αποτελούνται και έτσι η κοινωνία, ως σύνολο, οφελείται από την αποτελεσματική κατανομή των πόρων. Σε αυτό το σημείο, όμως, το κέρδος είναι εξ ορισμού μπδενικό για τον παραγωγό. Σε αυτή την κρίσιμη κατάσταση, υποστηρίζεται ο Schumpeter, η μοναδική πηγή σημαντικών κερδών στις ανταγωνιστικές αγορές είναι η καινοτομία, δηλαδή είτε ένας ριζικά διαφορετικός τρόπος παραγωγής του ίδιου προϊόντος που θα δημιουργήσει τη δική του αγορά, μέσα στην οποία ο κανονιός έχει ένα επικερδές μεταβατικό μονοπόλιο μέχρι να ξαναδημιουργηθεί ανταγωνισμός. Το σενάριο του Schumpeter τοποθετεί τον επιχειρηματία σε ένα ρόλο κλειδί. Ο καινοτόμος είναι υπεύθυνος για να αποστέρεψει υψηλές γρήγορα τις υπάρχουσες συμφωνίες και να γίνει η πηγή του ανανεώσιμου σθένους, η δημιουργική καταστροφή σύμφωνα με τον Schumpeter. Ο καπιταλισμός χωρίς τον επιχειρηματία είναι, για τον Schumpeter, σαν τον Άιλετ Χαρίς τον πρύγκιπα.

Η μικροοικονομική θεωρία του Schumpeter σχετικά με την καινοτομή συμπεριφορά μπορεί να επεκταθεί στη γενικότερη ιστορική σκηνή. Το κατερχόμενο τμήμα του κύκλου του Kondratiev είναι μια περίοδος στασιμότητας, μειούμενων κερδών και διαμόρθηση μεταξύ αγοράς, στις οποίες επέρχεται κορεσμός με αυξανόμενο ρυθμό. Αυτό εκφράζεται με με-

γάλες συγκρούσεις μεταξύ των επιχειρήσεων για την κατανομή της αγοράς, οι οποίες σε συνδυασμό με τα μειούμενα κέρδη παρέχουν το έναντιμα για καινοτομία. Μερικές από τις καινούριες ανακαλύψεις έχουν τέτοιες παγκόσμια διαδεδομένες επιδράσεις, ώστε γίνονται η βάση για νέες προϊόντων, οι οποίες ορίζουν μια εντελώς νέα βιομηχανική εποχή. Ο πρώτος κύκλος-Κ πήτων συνδεδεμένος με την απομονωμένη και το σίδηρο, ο δεύτερος με τους σιδηροδρόμους και το στάσλι, ο τρίτος με τους ηλεκτρισμό, τα αυτοκίνητα και τα χημικά και ο τέταρτος με τα ηλεκτρονικά και την αεροναυπηγική. Ο πέμπτος μπορεί να χαρακτηριστεί από τους μικροεξεργαστές, την βιοτεχνολογία ή τις ενεργειακές εξελίξεις. Η διαστολή που αρχίζει από κάθε ξεσπόσιμα καινοτομικής δραστηριότητας είναι το ανερχόμενο τημένο του κύκλου, το οποίο παρέχει τις δυνατότητες, ανακαλύπτεις που υπήρχαν σε λανθάνουσα κατάσταση να βρούν ευπορική εφαρμογή. Το τέλος της φάσης διαστολής προκαλεί νέες συγκρούσεις και έτσι η σειρά των κύκλων συνεχίζεται.

Η πρόσφατη αναγέννηση του ενδιαφέροντος για τη θεωρία των κύκλων Kondratieff ακολουθεί, επίσης, ένα κυκλικό σχήμα. Οι αρχές αυτής της εργασίας βρίσκονται στο 1913 με τις ιδέες του ολλανδού οικονομολόγου van Geldern (Rothwell, 1982). Το ενδιαφέρον για το αντικείμενο αυτό άρχισε να μεγαλώνει με τις αναλύσεις του Kondratieff, στα τέλη του 1920 και κορυφώθηκε στις αρχές του 1980 (Delbeke, 1984). Αυτό οφείλεται μερικός στην ταχύτητα των οικονομικών αλλαγών κατά την περίοδο της Μεγάλης Κρίσης, αλλά και σε πρόσφατες περιόδους αλλαγές που οφείλονται στο boom της παραγωγής και συνδέονται με τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και μια ανεπανάληπτη περίοδο σταθερής ανάπτυξης στις δεκαετίες του '50 κατ του '60 οι οποίες έκουν απομακρύνει τους οικονομολόγους από τις βαρυπρόβεστες θεωρίες ανάπτυξης, ενώ αντίθετα τους οδηγήσαν στην κατεύθυνση θεωριών καταστροφικής μεταβολής.

Ειδικά σήμερα, το γενικό πλαίσιο του Kondratieff έχει υιοθετηθεί με ενθουσιασμό από τους Freeman (1984), Hall (1985) και άλλους, γιατί μπορεί να επεκτείνει εύκολα, δόστε να συλλέγει τις βασικές αρχές του φανούσου της ιδεολογίας, δηλαδή την ταυτόχρονη ανάδυση νέων επαναστατικών προϊόντων, που γίνονται η βάση των βιομηχανιών του κέντρου και ξεκινούν μια ολόκληρη νέα βιομηχανική εποχή. Έτσι, το βασικό σώμα της θεωρίας των Kondratieff, Schumpeter, Mensch τοποθετεί την υπηρή τεχνολογία σε ένα ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο και τη συνδέει με τη διανομική των καπιταλιστικών οικονομιών. Αποδίδει από έναν οιστηματικό ρόλο στον επιχειρηματία ως άτομο και στο επαναστατικό προϊόν, όπως είναι οι επιχειρηματίες/επιστήμονες Fairchild and Wozniac και τα silicon chips, αντίστοιχα. Η θεωρία των κύκλων φαίνεται να κατέχει κάποιαν την παγκόσμια αλήθεια, αφού είναι αρεστή σε ερευνητές διαφόρων αντηληφειών, όπως ο συντηρητικός Rostow (1977) και ο Fabian και Hall (1981).

Παρ' όλα αυτά, η θεωρία των κύκλων υπονοεί μια υπερμηνιστική εξέλιξη της ιστορίας. Είναι δύσκολο να επαληθεύσει κανείς τους κύκλους

-Κ με μια τυπική στατιστική ανάλυση χρονολογικών δειρών, καθώς υπήρχαν μόνο δύομισι κύκλοι την εποχή που ο Kondratieff έκανε την ανάλυσή του, ενώ ο κύκλος που σήμερα αναγνωρίζουμε ως υψηλή τεχνολογία είναι ο πέμπτος στη σειρά. Είναι ακόμα δύσκολο να συμφωνιστούμε τις περιόδους, που διακρίνει η θεωρία, με μια πιο εντικτυόδο εκτίμηση της ιστορίας όπου ο λόγος και ο τόπος κρίσιμων γεγονότων θεωρούνται κάτιο από τον έλεγχο δυνατών και εξαιρετικόν προσωπικοτήτων, όπως ο Washington, ο Ναπολέον ή ο Χίλερ, οι οποίοι φυσικά δεν γνώριζαν εκείνο τον καρό όπου ο λόγος και ο τόπος κρίσιμο προσωπικότητας συναντήθηκαν. Επιπλέον, εφαρμόζοντας το ίδιο ιστορικό μέτρο σε διάφορους αιώνες, μπορεί να αγνοήσει κανείς μερικές σημαντικές κοινωνικές και πολιτικές διαφορές, ανάμεσα σε περίσσους οι οποίες ακολουθήσαν μπορεί να έχουν φανερές επιπλοκές στην κατανόηση του πώς ο ακριβής χρόνος και τόπος κάθε νέου κύκλου μπορούν να επηρεαστούν. Υπάρχουν κρίσιμες διαφορές ανάμεσα στα χρόνια 1825 και 1989 όσον αφορά, για παράδειγμα, το υπάρχον σώμα της επιστημονικής γνώσης, τη σύγχρονη θεωρητική έρευνας και της λειτουργίας ανάπτυξης, σε συγκρισι με τον παλιό ιδιωτικό προστατευτισμό και την ερασιτεχνική υποτροφία, τον διαφορετικό νομικό και δημοκρατικό έλεγχο στη λήψη των αποφάσεων, το μορφωτικό επίπεδο του πληθυσμού, τη φύση των οικονομικών θεμάτων, το μέγεθος και το ρόλο του Κράτους, τη διάθεση για προσφυγή σε στρατιωτικές λύσεις, την ύπαρξη διεθνών μεσολαβητικών οργανισμών και άλλα. Θα ήμασταν απολύτα δικαιολογημένο να ελπίζουμε ότι αυτά θα δημιουργούσαν σαν κάποια διαφορά στο κοινωνικό και επιστημονικό αποτέλεσμα σήμερα, σε σχέση με 150 χρόνια πριν. Όλα αυτά ίμιας αγνοούνται από την επιστημονική θεωρία των κύκλων, όπου τέτοιοι θεσμοί θεωρούνται απλώς ως διαφορετικές αποχρώσεις των ουσιαστικά ίδιων προκαθορισμένων αποτίσεων σε μια αδάντικη σειρά. Στην αυστηρά οικονομική της μορφή η θεωρία τείνει να υποθέσει ότι η νέα τεχνολογία μπορεί να ενσωματωθεί άμεσα στην οικονομική και κοινωνική ζωή στη διάρκεια της ανόδου του κύκλου, αγνοώντας έτσι την πραγματική πιθανότητα κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών ασυμβατοτήτων (όπως υπογραμμίζονται από τους Freeman, 1986 και Perez, 1983), οι οποίες μπορούν να διαρκέσουν χρόνια, προκαλώντας σοβαρές κοινωνικές ανακατατάξεις.

Πιο επιστάμενη μελέτη αποκαλύπτει ότι η ευρεώς διαδεδομένη ακαδημαϊκή συμφωνία πάνω στη σχετικότητα της θεωρίας των κύκλων είναι πιθανή μόνον όταν ερμηνεύεται ως γενικό χρονολογικό πλαίσιο. Υπάρχει ακόμα αξιόλογη διαφωνία σχετικά με τις ακριβείς κυνηγήries διανομές μέσα σε έναν κύκλο, όπως φαίνεται από τις διαφορετικές απόψεις των Forrester (Graham - Senge, 1979), Freeman (1984) και Mandel (1984).

Ο Freeman (1984) δίνει έμφαση στο γεγονός ότι δεν είναι μόνον η ανάπτυξη της νέας τεχνολογίας που προκαλεί τον κύκλο, αλλά και η αληθεύρωσή της με το εργατικό δημαρκό. Η εμπερική του εργασία ήταν πάνω στη βιομηχανία των ηλεκτρονικών, όπου ανακάλυψε ότι οι καινοτόμες των καινούριων προγραμμάτων ήταν σημαντικές στη διάρκεια της

ανόδου του κύκλου και οδηγήσεις σε νέες βιομηχανίες, όπως της επεξεργασίας δεσμούντων, όπου οι καινοτομίες της διαδικασίας (ο έλεγχος, η παρακολούθηση, ο αυτοματισμός) ήταν ποσοτικές στη φάση της καθόδου του κύκλου. Η θεωρητική του απολόγηση υποστηρίζει ότι στη διάρκεια της ανόδου οι νέες τεχνολογίες δημιουργούν νέες επενδύσεις και αποδόληση σε μεγάλη κλίμακα, οδηγώντας σε έλλειψη προσωπικού σε δεδομένες περιοχές. Αυτό προκαλεί ανοδικές πιέσεις στους μισθίους, τάσεις για μείσωση προσωπικού και κατά συνέπεια ο ρόλος των μηχανισμών μειώσεις προσωπικού γίνεται πολύ σημαντικός. Έτσι, αν και υπάρχει δημιουργία νέων θέσεων στις νέες βιομηχανίες εδραίωνται, η αντικατίσταση απέραντη κυριάρχη και πάνω να δημιουργούν θέσεις απασχόλησης. Ο Freeman (1984) το αποδεικνύει με μια καρπούλη ανεστραμμένης καμπάνας για την απασχόληση ως μεταβολή της ανά απασχολούμενο επένδυσης στη μεταποίηση στη Μεγάλη Βρετανία από το 1920 ως το 1980. Μια αποδιάθηση που ήταν αποτέλεσμα του είναι ότι η δημιουργία απασχόλησης, όπως ελπίζεται, μέσω δημόσιας πολιτικής επενδύσεων, έχει τις πιθανότητες επιτυχίας που καθορίζονται από τη χρονική στιγμή στον κύκλο-Κ. Η περιφρειακή πολιτική του 1940 και των αρχών του 1950 στη Μεγάλη Βρετανία, για παράδειγμα, ήταν επιτυχημένη, γιατί εκείνο τον καρό ο επενδύσεις οδηγούνται ακόμα σε αύξηση της απασχόλησης. Τα μέτρα που λήφθηκαν το 1970 δεν είχαν επιτυχία, γιατί εκείνη την περίοδο οι βιομηχανίες αντικαθιστούνται το κεφάλαιο με την απασχόληση και η περιφερειακή πολιτική μπορούσε να περιγραφεί ως καταστροφική για τις θέσεις εργασίας.

Η ομάδα του Forrester, System Dynamics Group, στο MIT, διαδραμάτιζει το ρόλο του ιδιωτικής επιχειρηματία μέσω σε έναν κύκλο-Κ και μελετά τις συνθήκες που θα αναπαρήγαγον τις παραπρομένες μεταβολές. Οι Graham και Senge (1979) πρότειναν σκηνάτα τα οποία μπορούν να αναπαραχθούν με ένα οικονομομετρικό μοντέλο και να ενσωματώσουν:

1. έναν πολλαπλασιαστικό επαναληπτικό μηχανισμό, ο οποίος διαλέγει στην οικονομία τις μεταβολές των επενδύσεων,
2. ορθολογικότητα στην προσαρμογή των κεφαλαίων και των αποθεμάτων με λογικές υπερήσεις, που οδηγεί σε υπερβάλλοντα δυναμικότητα στη διάρκεια της ανόδου και σε μειούμενο απόθεμα στη διάρκεια της καθόδου του κύκλου και
3. αδυναμία του τομέα να εξαπλώνεται τόσο γρήγορα όσο η ζήτηση το επιτρέπει, γιατί απαιτεί κατανάλωση από το ίδιο το αποτέλεσμα του, όσο διαρκεί η επέκταση. Όλες αυτές οι συνθήκες μαζί επιτρέπουν στους δημιουργούς μοντέλων να δημιουργήσουν έναν οικονομικό κύκλο 50 ετών αντί για έναν πολύ μικρότερο. Αυτή η προσέγγιση παρουσίζει τον κύκλο να οδηγείται όχι από φανταστικές επιχειρηματίες και ειδικές τεχνολογίες, αλλά από εσωτερικά συστηματικά γεγονότα, όπως κρίσιμα όρια, εσωτερικές δράσεις και κύκλους ανατροφοδότησης.

5. Θεωρία του κύκλου προϊόντος - κέρδους

Η θεωρία αναπτύχθηκε στη διόρκεια της μελέτης για την υψηλή τεχνολογία, που έγινε από τους Markusen et al (1986:40-45). Διακρίνεται από την κλασική θεωρία κύκλου προϊόντος, τις γενικότερες έννοιες που υιοθετεί και τη μακροπρόθεσμη χρονική κλίμακα στην οποία αναφέρεται. Αφορά στην ανάπτυξη διαφόρων βιομηχανιών, που είναι αποτέλεσμα βασικών τεχνολογικών καινοτομιών και οχι στην εξέλιξη κάποιου προϊόντος με τη στενή έννοια. Συνοπτικά υποστηρίζει ότι οι επικεφρήσεις σε κάθε βιομηχανία και όλη μόνο αυτές της υψηλής τεχνολογίας θα περάσουν από τεσσεριά διαδοχικά στάδια ανάπτυξης.

Το πρώτο στάδιο είναι το καινοτομικό, όπου η δραστηριότητα συνταττεί ακόμα στο σκεδασμό και την εμπορικοποίηση ενός καινούριου προϊόντος. Ο κλάδος χαρακτηρίζεται από την ανάδειξη νέων επιχειρήσεων και τα μεγάλα κέρδη τα οποία συνήθως επιστρέφουν μέσα στην επιχείρηση. Η παραγωγή είναι σε μικρές δόσεις συνεχώς αναποδιδιάζομενη αγαθού και οι μηχανικοί και τεχνικοί αποτελούν μεγάλο ποσοστό του εργατικού δυναμικού. Σε αυτήν τη φάση ενδιαμένεται η γεωγραφική συγκέντρωση της δραστηριότητας μέσα στα αρχικά κέντρα, επειδή ωστε αυτή

να μπορεί να εκμεταλλεύεται την πηγή της πληροφόρησης και τις υπρετίσεις των προμηθευτών.

Το δεύτερο στάδιο είναι αυτό της διεύδυνσης στην αγορά, όπου ο σχεδιασμός του προϊόντος έχει σταθεροποιηθεί και χαρακτηρίζεται από τάσεις μαζικής παραγωγής. Το διοικητικό προσωπικό καθός και αυτό των πολιτηρίων υπερισχύει στη σύνθετη πηγή πληροφόρησης στην επιχείρηση. Η ανάπτυξη παραπέρα σε πιο μέτρια επίπεδα και τα κέρδη μειώνονται σε φυσιολογικά όρια. Αρχίζει μια διασπορά του εργατικού δυναμικού σε περιφερειακά σημεία της ίδιας περιφέρειας, αφού τυποποιημένα τημένα της διαδικασίας έχουν μεταφερθεί σε φθηνότερη εγκατάσταση. Οσοι μετακινούνται εγκαταλείπουν την αρχική τοποθεσία, έχοντας αποκτήσει μεγαλύτερη εξειδίκευση και προσέρχονται κυρίως από τον κλάδο των διοικητικών και σε μικρότερο βαθμό από εργάτες παραγωγής.

Το τρίτο στάδιο είναι αυτό της κορεσμένης αγοράς, όπου οι επιχειρήσεις πολικούν για μεγαλύτερο μερίδιο αγοράς. Συμφωνώ με τους Markusen et al (1986), δύο σημαντικές μπορούν να υπάρξουν σε αυτήν τη φάση. Η πρότη είναι η ανταγωνιστική, στην οποία η επιχείρηση ακολουθεί τη ποποιημένης μεθόδους μείωσης κόστους και προώθησης παραγωγής, ώστε να υπερισχύσει των αντιπάλων. Η δεύτερη σημαντική είναι αυτή όπου λίγες επιχειρήσεις κερδίζουν μεγάλα μερίδια της αγοράς και είναι πλέον δυνατό να κυνήσουν πρακτικές ολγυτωλίαν. Αυτές, αντί να συναγονιστούν στην σημείων, ενδιαφέρονται για το management της αγοράς την παραπήρηση των αντιπάλων και την εργασιακή εμφύη και αυξάνουν το μερίδιό τους σε προσωπικό διοίκησης και management. Και οι δύο αυτές σημαντικές, χαρακτηρίζονται από μέτριο οικονομικό αποτέλεσμα και αύξηση της απασχόλησης. Η αποκέντρωση της παραγωγής θα επιταχυνθεί με τη διαδικασία διακριτά πολωμένη στην περίπτωση των ολυγοπολιούν: η αναδογία του εργατικού δυναμικού που ασχολείται με το management της αγοράς, τη διαφοροποίηση του προϊόντος και την παραπήρηση των αντιπάλων θα παραμείνει στο κέντρο, ενώ οι μεγάλες μονάδες των δύο διαφορετικών τύπων εργατικού δυναμικού, που υπάρχουν σε κάθε τόπο.

Στο τέταρτο στάδιο, του ορθολογισμού, ο εντατικοποιημένος ανταγωνισμός από εισαγωγές ή νέες τεχνολογίες ελαττώνει τις τιμές και τα κέρδη κινδυνεύουν να πέσουν κάτω από αποδεκτούς ρυθμούς. Οι επιχειρήσεις προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την ανταγωνισμό διαφοροποιώντας τις γραμμές παραγωγής τους, μειώνοντας την παραγωγή τους εκλεκτικά καθός και το κόστος τους σε θέσεις του εξωτερικού. Η παραγωγή τίνεται να ανασυγκεντρωθεί σε μερικές τοποθεσίες και το επίπεδο απασχόλησης μειώνεται.

Στη διάρκεια αυτού του κύκλου, οι ρυθμοί ανέχονται της πλησιότητας για την ανάπτυξη παραγωγής, όπως οι κανονισμοί προϊόντος - κερδών με τη θεωρία των τους οποίους οι Markusen et al (1986) χρησιμοποιούν ισχυρά σε ανάπτυξη του χρόνου, πρέπει στην εξέλιξη του χρόνου να τείνουν να πά-

ρουν τη μορφή της κανονικής κυκλώης. Τοποθετώντας τα δεδομένα 29 τριψήφιων κάλλων υψηλής τεχνολογίας για τα χρόνια 1947-81 σε καμπύλη, μπορούν να διακριθούν πέντε ομάδες: 6 βιομηχανίες είναι στο στάδιο γρήγορης κανονομικής ανάπτυξης και είναι πράγματα αυτές που συνήθως θεωρούνται ως βιομηχανίες υψηλής τεχνολογίας, 7 βιομηχανίας βιοτεκνολογίας που σταδίο της ήπιας διεύδυνσης στην αγορά, 6 είναι στο στάδιο του κορεσμού, 3 είναι στο στάδιο της παρακμής, και 7 άλλες έχουν ένα τυχαίο σχήμα, που συνδέεται με τις αιματικές δαπάνες.

Η θεωρία του κύκλου προϊόντος - κερδών βασίζεται αρκετά στη συμβολή θεωρία του κύκλου προϊόντος και στην προγενέστερη εργασία του Markusen (1985) πάνω σε κύκλους κέρδους και ολιγοπόλιτα, ενώ έχει, επίσης, κάποια σύνδεση και με τη θεωρία των κυκλων-Κ. Έτσι, επιτυγχάνει να συνδιασει την οργάνωση της επιχειρήσης, τα χαρακτηριστικά του προϊόντος, και τις απέλευτες της αγοράς σε μια γενικότερη θεωρία. Τα κυριότερα πλεονεκτήματα είναι, κατ' αρχήν η ευρεία εφαρμογή του σε πολλές βιομηχανίες, οι οποίες βασισμένες σε κάποιο επιφυνακά χαρακτηριστικά φαίνονται να είναι αρκετά διαφορετικές, ενώ φαίνεται να λειτουργεί αρκετά καλά εμπειρικά. Επίσης, ανοίγει το δρόμο στην ερμηνεία του, για την υψηλή τεχνολογία δεν δημιουργεί απαραίτητα θέσεις εργασίας.

Τα μετονεκτήματα της θεωρίας είναι κυρίως αυτά που εντοπίζονται σε κάθε θεωρία σταδίου. Ο κύκλος προϊόντος - κερδών είναι εξαγόμενο επιπειρικόν παραπήρησεων και υπονοεί προκαθορισμένη εξέλιξη των διαφόρων σταδίων. Υπάρχουν λίγες ενδείξεις για τις αιτίες που βρίσκονται πίσω από αυτά τα γεγονότα, για τη φύση της διαδοχής των σταδίων, όπως και για τον αυτή είναι απαραίτητη η περιγραφοφορμενή. Μέσω αυτού του γενικευμένου συμπεράσματος, εξηγείται εν μέρει η ακριβής χρονική έκταση των διαφόρων σταδίων σε ειδικές βιομηχανίες ή γιατί ειδικά γεωγραφικά κέντρα έχουν εξελιχθεί όπως εξελίχθηκαν ή ακόμα και διαφορετικά γεωγραφικά κέντρα των ίδιων βιομηχανιών εξελίχθηκαν συντελός διαφορετικά. Οι Scott - Storper (1987:230), για παράδειγμα, θέτουν το ερώτημα γιατί η βιομηχανία των πηγαγωγών άνθισε σε μια περιοχή, τη Santa Clara, και όχι σε άλλες παρόποιες περιοχές, όπως το Phoenix και το Dallas, όπου παρέμεινε συγκεντρωμένη σε έναν μικρό αριθμό επιχειρήσεων. Η θεωρία του κύκλου προϊόντος - κερδών δίνει, επίσης, αισφαίρις οδηγίες για τον κύριο παραγόντη που μπορεί να επιφέρει άλλαγες στοιχιών ανάπτυξης στα διάφορα στάδια και στις τοποθεσίες, αν και προειδοποιεί αρκετά αποτελεσματικά για τις περιπλοκές αυτών και φωτίζει το ρόλο της αιματικής βιομηχανίας στη μεταμόρφωση των καθημερινών προτύπων ανάπτυξης.

Η θεωρία, υπογραμμίζοντας το ρόλο των σταδίων εξελίξης, αποτελεί σύνθετη της θεωρίας του κύκλου προϊόντος - κερδών με τη θεωρία των κυκλων-Κ. Το κεντρικό πλεονέκτημα, που αποδιαμύνεται η κανονισμός επιχείρηση στις οικονομίες αγοράς, είναι ο συνδυασμός προϊόντος - κερδών, πώς αυτό ανθεί και πώς μειώνεται με το χρόνο, πράγμα που ήταν και η αρχική παρατήρηση του Schumpeter (1942). Η συνεισφορά των Mar-

kusen et al (1986) σε αυτή ειδικά την εργασία βρίσκεται στη λεπτομέρεια, την κλίμακα και το σκοπό των εμπειρικών γεωγραφικών αναλύσεων, με τα οποία κατέγραψαν τις πραγματικές συνέπειες των θεωριών του Schumpeter, στη διάρκεια μιας ιστορικής περιόδου, της οποίας το ρυθμό αλλαγής δεν θα μπορούσε να είχε προβλέψει ούτε και ο ίδιος.

6. Θεωρία οργάνωσης παραγωγής

Οι Scott - Storper (1987) διατυπώνοντας την κριτική τους για τις θεωρίες των κύκλων-K και του κύκλου προϊόντος - κερδών, προκάριτσαν στην πρόταση ενός νέου θεωρητικού πλαισίου. Αυτό στηρίζεται στην κατανομή της εργασίας στην παραγωγή τη διαφθρωση των διεπικερηματικών αναλλαγών και στη διαφορετικές οικονομίες αστικής συγκεντρωσης που προκύπτουν ενδογενής από διαφορετικές τοπικές μορφές ανάπτυξης.

Συνοπτικά, η θεωρία αυτή υποστηρίζει ότι η μεγέθυνση της αγοράς προσφέρει τη δυνατότητα δημιουργίας οικονομιών κλίμακας στην παραγωγή οι οποίες μπορούν να πραγματοποιήσουν είτε εσωτερικά (σύστημα κάθετης οιλοκλήρωσης) είτε εξωτερικά σε ένα παραγωγικό πλέγμα επικεντρώσεων, το οποίο συνδέεται μέσω συναλλαγών της αγοράς. Όσο αυτά τα πλέγματα παραγωγής αναπτύσσονται, προσελκύουν ένα τοπικό εργατικό δυναμικό με τα απαραίτητα χαρακτηριστικά, ώστε να διατηρήσουν τις οικονομίες αστικής συγκέντρωσης. Παρ' όλα αυτά, με την πάροδο του χρόνου αρχίζει η τοποποίηση των εργασιακών πρακτικών και η εμφάνιση αντιτικόν οικονομιών συσσώρευσης διηγεί στην επιθυμία για νέους τόπους εγκαταστασης. Πριν εγκαταλειφθούν οι παλιές τοποθεσίες, οι παραγωγοί πρέπει να απεξαρτηθούν από τις αρχικές οικονομίες συσσώρευσης. Οι τεχνολογικές αλλαγές είναι μια σημαντική ευκολία πραγματοποίησης αυτής της πτυχιανότητας, γιατί η τεχνολογική αλλαγή κάνει πιθανή την εμφάνιση νέου συνόλου κυρίαρχων παραγωγικών τομέων, που διαχειρίζονται διαφορετικά υλικά, ικανότητες και προϊόντα, επιφέροντας δραματικές αλλαγές στη χωρική οργάνωση της οικονομίας. Αυτά τα νέα κυρίαρχα σύνολα, σύμφωνα με τους Scott και Storper, γίνονται η βάση οι διάληπτων ιστορικών εποχών ανάπτυξης, όπου η κάθε εποχή στηρίζεται από μακροκονωνικές και πολιτικές διευθητήσες, τις οποίες χρησιμοποιώντας τον όρο του Aglietta (1979), χαρακτηρίζουν ως τύπους κοινωνικής ρύθμισης.

Αν και η εργασία των Scott - Storper (1987:230) παρουσιάζεται ως η αρχή ενολλακτικών θεωριών, περιέχει πολλά στοιχεία των ήδη υφιστάμενων θεωριών. Η αντίληψη τους για τα σύνολα θυμίζει τις βιομηχανίες του πυρήνα στη θεωρία των κύκλων-K, με τη διαφορά ότι περιέχει παραγωγής διανάλυσης και σύνθεσης μαζί με την τεχνική οικονομική δραστηριότητα και τη προϊόντα. Απλώς επικαλούνται τις αρνητικές εξωτερικές οικονομίες συσσώρευσης, όπως κάθε νεοκλασικός αναλυτής, ενώ η απεικόνιση των τάσεων του εργατικού δυναμικού μοιάζει με αυτές που εμφανιστηκαν

σε παλαιότερες ερμηνείες της ζώνης του τόπου (sunbelt) και της ζώνης του χιονιού (snowbelt, Sawers - Tabb, 1984). Αυτό που πραγματικά διακρίνει τη συνεισφορά τους είναι ότι η προτασή τους υποστηρίζεται από συνδυασμό ενδογενών συγκρισεων κεφαλαιού-εργασίας, παρά από συνδυασμό τεχνολογικών αλλαγών χωρίς κοινωνικό περιεχόμενο, ενώ η οργάνωση παραγωγής σε μονάδες επιχειρήσεων θεωρείται ως ρευστή παρά ως παγιωμένη κατάσταση.

Αυτό το πλαίσιο του παραγωγικού συστήματος μεταφέρει στοιχεία από διάφορους τομείς των κοινωνικών και πολιτικών επιστημών. Εντάσεις, κατά κύριο λόγο, ιστορικές ακολουθίες και ειδικά πρότυπα χωρικής ανάπτυξης μέσα σε ένα εξετηριζόμενο γενικό θεωρητικό πλαίσιο παράγονται από κάποιο συνθησισμένο οικονομικό παράδειγμα. Είναι αρκετά εδαφικό, αφού, μέσω της έμφασης που δίνει σε δραστηριότητες έντασης συναλλαγών και στην αλληλεπίδραση του μεγέθους των δραστηριοτήτων με την ειδίκευση, επιτρέπει την εξέταση διάφορων και αντίθετων μεταξύ τους χωρικών προτύπων (χωρική συγκέννωση, απόκλιση, ανασυγκέντρωση) σε διάφορα μέρη και σε διαφορετικές χρονικές περιόδους.

Όμως, αν και θεωρητικά κοινόφ και πολλά υποχρόνεο, το πλαίσιο αυτό έχει αρκετά πρακτικά προβλήματα. Πράγματι, η έμφαση στις συναλλαγές της αγοράς, ως σύστημα σύνδεσης δεν φαίνεται να προσφέρει ένα ερμηνευτικό πλαίσιο για τις εκτός αγοράς επιδράσεις στην ανάπτυξη της υψηλής τεχνολογίας, ειδικότερα στα πρώτα της στάδια, όπως συγκριθήκε από τους Markusen - Bloch (1985). Πρωταγωνιστές της δράσης αυτής όπως το Αμερικάνικο Υπουργείο Αμυνής έχουν παίξει καθοριστικό ρόλο με πολλούς τρόπους προστατεύοντας την δρεματική από την ανάπτυξη από της συνηθισμένες βραχυπρόθεσμες κερδοσκοπικές ανάγκες, υποστηρίζοντας την ανάπτυξη υψηλής τεχνολογίας με το υφισταμένο χωρικό συστήμα στρατηγικών βάσεων και οπιστροφών για μερικά αγάθα υψηλής τεχνολογίας. Αντίθετο, το θεωρητικό πλαίσιο των Scott και Storper, φανεται να υποθέτει ήδη λειτουργόντες αγορές ως το περιβάλλον όπου οι συναλλαγές, οι κλίμακες και η ειδίκευση εξαντλούνται. Δεύτερον, η έμφαση που δίνουν στην προσέλκυση κατάλληλου τοπικού εργατικού δυναμικού, ως πρωταρχικού παράγοντα εγκατάστασης σε μια περιοχή δεν καλύπτει εκείνες τις δραστηριότητες της υψηλής τεχνολογίας που έχουν ελάχιστες σπατήσεις εργατικού δυναμικού, όπως η βιοτεχνολογία, η οποία όπου οι ανάγκες αφορούν στελέχη-κλειδιά περισσότερο παρά μια οιλοκληρη οιμάδα ειδικευμένου δυναμικού, όπως στην περίπτωση των υπερυπολογιστών. Τρίτον, η συνολική εικόνα της ανάπτυξης της νέας χωρο-οικονομίας, σαν και μόνο ακαδημαϊκά είναι ικανοποιητική, προσφέρει περιορισμένες πληροφορίες άμεσης χρήσης για τους προγραμματιστές και τους πολιτικούς που έχουν μικρή δυνατότητα επηρεασμού της σέρσης κεφαλαίου - εργασίας ή των νόμων οι οποίοι ρυθμίζουν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας.

7. Θεωρία Κοινωνικοχωρικού Συστήματος

Μια πιο πλατιά, όν και λιγότερο λεπτομερής εμφυγεί από την προηγούμενη προτείνεται από τον Castells (1985a 1985b) και τους συνεργάτες του. Αυτή αναφέρεται στον *τεχνοοικονομικό μετασηματισμό του κοινωνικοχωρικού συστήματος*. Ο Castells αντιλαμβάνεται την τεχνολογική και νοτιομέσω διύ λαρικού συστήματος. Αφ' ενός ορίζει την πληροφορία ως το αντικείμενο των τεχνολογικών ανακαλυψεων και αφ' ετέρου δινει περισσότερη έμφαση στη διαδικασία παραγωγής του προϊόντος και λιγότερη στο ίδιο το προϊόν. Συνεπώς, οι νέες τεχνολογίες έχουν τρεις κυρίως επιπτώσεις.

Πρώτον, δημιουργούν νέο χώρο παραγωγής, επειδή οι νέες τεχνολογίες επικοινωνίας, επιτρέπουν την αντικατάσταση του χώρου ροών από ένα χώρο τόπου. Δεύτερον, αλλάζουν της εργασιακές πρακτικές και μεταβάλλουν την αστική μορφή μέσω του αυτοματισμού του γραφείου, της δημιουργίας πλεκτρογράφων και των τηλεμεταφορών. Τονίζει ότι αυτό συμβαίνει με έναν τρόπο χωρικά και κοινωνικά ασυνεχή, έπειτα ώστε πολλές κοινότητες θα παραμείνουν στο περιθώριο αυτής της εξέλιξης, με πραγματικούς ανθρώπους σε πραγματικά μέρη, μεταμορφωμένους σε αστικές σκιές καταδικασμένες να στοιχειώσουν το απότομο σύνεργο της νέας τεχνοκρατίας (Castells, 1985b, 19). Τρίτον, οι νέες τεχνολογίες αναμορφώνουν τον αμερικανικό καπιταλισμό ώστερα από τη διαφθορτική κρίση του 1970. Σύμφωνα με τον Castells, επιτρέπουν έναν νέο διεθνή και διαπεριφερειακό καταταμερισμό εργασίας, όπου το κεφάλαιο μπορεί εύκολα να υποκινηθεί την παραγωγή ώστε αυτή να εκμεταλλευτεί κατάλληλα την εργασία. Μεταμορφώνουν τη σχέση κεφαλαίου - εργασίας στη διαδικασία της παραγωγής, μέσω της αποκατάστασης της πρωτοβουλίας του κεφαλαίου, ώστερα από μια σύντομη ιστορική περίοδο κατακτήσεων των συνδικάτων. Επίσης, εμπλέκουν τη Διοίκηση στον νέο της ρόλο: να δημιουργεί το κράτος πολέμου παρά το κράτος πρόνοιας.

Τα καθαρά αποτελέσματα της ανάπτυξης της υψηλής τεχνολογίας σύμφωνα με το σενάριο του Castells, είναι ότι περισσότερες θέσεις εργασίας θα καταργηθούν αντί να δημιουργηθούν νέες, οθώντος έπειτα πολλούς στην υποποτοσχόληση ή την παρασικονομία. Κατόπιν θα υπάρξει απώλεια της τοπικής αυτονομίας, (σε όρους ελέγχου πάνω στη σημαντική πληροφορία και τις οικονομικές ροές), μα και η δύναμη θα συγκεντρώνεται σε λιγότερες επικείρισεις. Αυτές θα έχουν ως έδρα μια παγκόσμια πόλη, όπου θα αναπτυχθούν εξειδικευμένες υπηρεσίες (Thrift, 1987). Η εικόνα θα είναι συνεπώς αντή του απόκονδεν οικονομικού και κοινωνικού διηριφέρειας και μέσα στην κοινωνική διάρθρωση (Henderson – Castells, 1987 Assen-Kooi, 1987).

Αυτή η κοινωνικοχωρική προσέγγιση χρησιμοποεί ευρέως το λεξιλόγιο της κοινωνιολογίας, επιτρέποντας επιστήμη στον Castells να αναγνωρίσει πιο εύκολα τις επιπτώσεις της υψηλής τεχνολογίας στην κοινωνία,

στις επιμέρους ομάδες και στα επαγγέλματα παρά τα οικονομικά και χωρικά αποτελέσματα. Το πλεονέκτημα, που τονίζεται εδώ από τους ριζοσπαστικούς, είναι ότι δίνεται η ευκαιρία να ερμηνευτεί η ανάπτυξη της υψηλής τεχνολογίας με όρους ταξικούς, ανατρέχοντας στους νόμους λειτουργίας της κοινωνίας. Η τεχνολογική ανάπτυξη και η πορεία της αλλαγής που καθίσταται εφικτή εκλαμβάνονται ως ενδογενή χαρακτηριστικά του ολού συστήματος. Τα μετανεκτήματα αυτής της μεθόδου είναι ότι αυτή αποτελεί ένα σύνολο γκρίζων προβλέψεων, βασισμένων σε ριζοσπαστικές ερμηνείες των σύγχρονων τάσεων και ότι σε μια ευέλικτη επιστημονική ανάλυση διαδικαστιών και μορφών. Η χρήση της πληροφορίας ως το αντικείμενο των τεχνολογικών ανακαλυψεων είναι επίσης μια πολύ επιλεκτική ερμηνεία, πάνω στην οποία βασίζεται η έννοια της υψηλής τεχνολογίας. Επιπλέον, η προσπάθεια να περιγραφούν τα φαινόμενα ως απλήνηση στην τελευταία κρίση του καπιταλισμού σγνοεί τη σημασία που εχουν πριν από το 1970 πολλές από τις σημερινές βιομηχανίες υψηλής τεχνολογίας. Τέλος, πολλά από αυτά που η θεωρία υποστηρίζει είναι γενικά και μερική μόνο προσπάθεια γίνεται να διακριθεί τι είναι αναγκαίο και ικανό και τι απειλήση συνθήκη. Επίσης εμφανίζονται αναφορές σε κίνητρα, ευκαιρίες, ταξικές θεσεις και διολογολογίες, οι οποίες, αν και είναι ενδιαφέρουσες, δεν μπορούν να εξαστούν εμπειρικά. Παρ' όλα αυτά, έχει υπάρξει μια αναθέμαση του θεορητικού ενδιαφέροντος για το διύσιο (Berger – Piere, 1980) και αυτό εκφράζεται με εμπειρικές έρευνες αναζητησης, δεν μπορούν να εξαστούν εμπειρικά. Παρ' όλα αυτά, έχει υπάρξει μια αναθέμαση του θεορητικού ενδιαφέροντος για το διύσιο (Berger – Piere, 1980) και αυτό εκφράζεται με εμπειρικές έρευνες αναζητησης των αναδύομενων πραγματικών κοινωνικοχωρικών διαίρεων, στους οποίους εμπλέκεται η ανάπτυξη της υψηλής τεχνολογίας. Ειδικότερα, υπάρχουν αναφορές στις ΗΠΑ σχετικές με την οικονομία των δύο ακτών, την κατινόρια περιφεροπόλεση και τομεποτοίηση (Agnaw, 1987), το *petro-crescent* (Weinstein – Cross, 1987) και την *εξαγρανίζομενη μεσαία τάξη* (Bradbury, 1986 Ehrenreich, 1986 Rosenhal, 1985 Thurrow, 1984), και στη Μεγάλη Βρετανία σχετικές με την επανεμφάνιση του σχήματος *Borras – Nôtoz* ή *Humber/Avon* (Doling, 1987 Gillespie – Owen, 1981 Green, 1984 Marriot, 1987 Martin, 1982). Τέτοιες τάσεις χρειάζονται στενότερο και λεπτομερή έλεγχο, όπως άλλωστε έγινε από τους Klak (1988) και Thompson (1987a).

8. Συμπεράσματα

Στα προηγούμενα κεφάλαια έγινε αναφορά στις διάφορες θεωρίες, οι οποίες είτε προέρχονται είτε εφαρμόζονται στην περίπτωση της υψηλής τεχνολογίας. Αυτές οι θεωρίες παρουσιάζουν επικαλύψεις, λόγω του κοντού ενδιαφέροντος που επιδεικνύουν στα χωροκονικά πλαίσια των τεχνολογικών αλλαγών και την έμφαση που δίνουν στα κυμάτα, τους κύκλους και την ασυνέχεια ως κατάλληλα εργαλεία ερμηνείας της εξέλιξης της υψηλής τεχνολογίας. Όμως φαίνεται ότι διαφέρουν στις επιλογές που κάνουν σχετικά με την κατάλληλη κλίμακα για μελέτες (προϊόν-βιο-

μπχανια-τοπικότητες-κοινωνία) και την αντίληψή τους δύσων αφορά την κινητήρια δύναμη πίσω από την ανάπτυξη της υψηλής τεχνολογίας (ιστορικοί μπχανισμοί - τεχνολογικές ανοικοδύψεις - ανταγωνισμός - κοινωνικές σχέσεις- διαιρέσεις). Κάθε κριτική λοιπόν, σε αυτές εξαρτάται από το επίκεντρο του ενδιαφέροντος, τις πολιτικές προτιμήσεις και την άποψη για τον κόσμο, καθώς και από τη διάθεση για κατασκευή γενικότερου μοντέλου έναντι των ειδικότερων ή από την έμφαση σε εμπειρικά στηριζόμενες λεπτομέρειες αντί των μεγάλων ιστορικών αλλαγών ή τέλος από τον προσανατολισμό σε αισιόδοξα έναντι των απαισιόδοξων σενάριον.

Στην περιπτώση ήδη αυτής της υψηλής τεχνολογίας καθε εφαρμογή και επαληθεύση από την πλευρά των διαφορετικών ομάδων θεωριών είναι ιδιαίτερα δύσκολη για τεχνικούς και θεωρητικούς λόγους. Αυτή η ομάδα βιομηχανιών μπορεί να μην ακολουθεί τα σχήματα παλαιότερης βιομηχανικής ανάπτυξης και είναι απίθανο να εργαπνεύνονται όμεσα από θεωρητικές εξηγήσεις όπως η χωροθετική ανάλυση του Weber, η οποία προέκυψε κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Πολλές βιομηχανίες υπηλής τεχνολογίας είναι μικρές και νέες και παρέχουν χώρο για δημιουργία τυχαίων χωροθετικών αποτελεσμάτων. Είναι εποιητικό πιθανόν ότι διαδικασίες που κυριαρχούν σε πρώιμα στάδια ανάπτυξης, δεν είναι ίδιες με αυτές που σταδιακά αναπτύσσονται σε πιο ώριμα στάδια. Εκτός από αυτό, το ενδιαφέρον των προγραμματιστών στρέφεται όχι τόσο πολύ στην κομψότητα με την οποία οι θεωρίες μπορούν να αναπαραγάγουν παρελθοντικά γεγονότα όσο στη διανοητική περιοχή της προβλέπουν ειδικών κατευθύνσεων πολιτικής. Από αυτή την άποψη φαίνεται να υπάρχουν τρία μειονεκτήματα σε αυτά τα θεωρητικά πλαίσια.

Πρώτην, κανένα από αυτά τα πλαίσια δεν καθορίζει σαφώς τις διαφορές ανάμεσα στις αναγκαίες και ικανές συνθήκες για την ανάπτυξη υψηλής τεχνολογίας ή ανάμεσα σε σταθερά και μεταβλόμενα χαρακτηριστικά, θέματα που είναι σημαντικά για τους προγραμματιστές και τους πολιτικούς. Ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη του φυνούμενου και έτσι δινουν έμφαση σε παράγοντες που διαδραματίζουν θετικό ρόλο, και όπου οι πιθανής απαγορευτικές συνθήκες δεν είναι εξίσου άξιες έρευνας. Για παράδειγμα, οι θεσεις του Palo Alto (CA) και του Cambridge ήταν κατά κάποιο τρόπο παρόμοιες στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και οι δύο ήταν πόλεις των δύο μεγαλύτερων πανεπιστημάτων, με μεγάλο επιστημονικό υπόβαθρο και αφονία σφρενυητικού δυναμικού, κρίσιμου για την ανάπτυξη της ανθρικής τεχνολογίας. Επαιδέν σημαντικό ρόλο στον καιρό του πολέμου με ανακαλύψεις, όπως το ραντάρ, η κωδικοποίηση πληροφορίας, η αεροναυπηγική, η επιστήμη υλικών και τα εξειδικευμένα όπλα, που σύντομα έγιναν η βάση για πολλές βιομηχανίες. Είχαν περιφερειακές τοποθεσίες σε μέρη όπου προϋπήρχε βιομηχανική δραστηριότητα, δεν αντιμετώπισαν προβλήματα υποδομής και πρόσφεραν τον ευχάριστο συνδυασμό της ποιότητας ζωής μιας αγροτικής περιοχής με παράλληλη πρόσβαση σε όλες τις αστικές διευκολύνσεις. Παρ' όλα αυτά, μπορεί να ανήγειν

οτι ένας άρρηκτος σύνδεσμος επέκτωσης της ανάπτυξης της υψηλής τεχνολογίας στη Silicon Valley. Από εκείνο τον καιρό μέχρι σήμερα χρεύστηκαν τέσσερις δεκαετίες πριν η Silicon Fen αναγνωριστεί ως ένας από τους πόλους ανάπτυξης υψηλής τεχνολογίας στην Αγγλία. Όλες οι ακό-
δημακές μελέτες της Silicon Valley αναγνωρίζουν τη συνεισφορά των Terman, Noyce, Fairchild και άλλων. Αντίθετα, οι ερευνητές στη Μεγάλη Βρετανία αγωνίζονται για ευτοπίσιουν ισοδύναμα (π.χ. Trinity College, Clive Sinclair, Barclays Bank), αλλά λίγοι αναρρωτούνται πόσο και γιατί αυτά είναι διαφορετικά και αν αυτές οι διαφορές τους μπορούν να ερμηνεύσουν σημαντικές διαφορές στο αποτέλεσμα τους. Αυτή η κατανόηση είναι απίθανο να εμφανιστεί είτε μέσω κάπιας ολοκληρωμένης προσέγγισης είτε μέσω case studies, διότι έναν υπόβαλλει μέχρι σήμερα λίγες συνοπτικές μελέτες ανάπτυξης (industry in place), οι οποίες επηγειρούν να εντοπίσουν τις κρίσιμες διαφορές, εκτός από τις εργασίες των Scott (1986), Markusen et al (1986), Thompson (1987a), και Hall et al (1987).

με δεδομένη μα δημόσια έρευνα της εποχής που παρουσίαζε ότι η συνολική εθνική ζήτηση θα ήταν μόλις 6 μηχανήματα. Τι ποι αβέβαιο για έναν επιστήμονα της βιοτεχνολογίας, από την πιθανότητα επιτυχίας στην αγορά μιας επιστημονικής διαδικασίας, η οποία είναι σήμερα κατανοητή σε ελάχιστους ανθρώπους στον κόσμο. Τα επιφανειακά χαρακτηριστικά της σημερινής ανάπτυξης υψηλής τεχνολογίας, όπος η εθνική επιστημονική πολιτική, τα επιστημονικά πάρκα, τα συμπλέγματα που προσανατολίζονται στην τεχνολογία, το κεφόλαιο υψηλού επικεντρωματικού κινδύνου και οι δαπάνες σε Έρευνα και Ανάπτυξη από τις διωτικές επιχειρήσεις, δεν αντιπροσωπεύουν τελικά τις αιτίες της υψηλής τεχνολογίας όσο τα αποτέλεσματα της προστάθειας να χειριστούν αυτή την αβεβαιότητα.

Για να ξεπεραστούν αυτά τα τρία μετονεκτήματα, υπάρχει η ανάγκη ενός θεωρητικού πλαισίου ικανού να ενσωματώσει τρία χαρακτηριστικά. Πρώτον, τις κινήσεις του κράτους (με έμφαση σε κάμερας, με σκοπό πατέντα αποτελέσματα), το οποίο δημιουργεί ζήτηση και παρέχει ασφάλεια στα προϊόντα. Δεύτερον, μια έμφαση στις απομικές βιομηχανίες υψηλής τεχνολογίας και τις επιχειρήσεις, σε συνδυασμό με ιστορικές και γεωγραφικές παραδόξους της περιοχής που τις φιλοξενεί, τις ευκαιρίες και τους περιορισμούς που τη συνοδεύουν. Τρίτον, το ρόλο που διαδραματίζουν άνθρωποι-κλειδιά, οι εμπειρίες τους, τα δίκτυα και οι προτιμήσεις τους, όταν βρίσκονται μπροστά σε κατάλληλες ευκαιρίες.

Ένα τέτοιο πλαίσιο μπορεί να αποτελεί μια νέα εκδοχή της θεωρίας των προσαρμογών, που προτίθηκε από τον Clark (1986), σχετικά με την περιφερειακή δυναμική γενικότερα. Ο Clark θεώρησε το αυστηρό νεοκλασικό υπόδειγμα ως βάση για την κατανόηση της περιφερειακής οικονομικής αλλαγής, για τρεις λόγους. Πρώτον, στη νεοκλασική περίπτωση, η θεωρία και οι αποδείξεις είναι φανερά σε αντίθεση, ειδικά όταν οι παραδοχές στις οποίες στηρίζεται σχετικά με τη χωρική ισορροπία αντιβαίνουν στις πρόσφατες δραματικές μεταβολές στα επίπεδα ανάπτυξης των περιφερειών. Δεύτερον, πολλά παραπτήρησμα χαρακτηριστικά, όπως η ταχύτητα της προσαρμογής, η διάρκεια των επενδύσεων, οι επιπτώσεις του εισοδήματος στα νοικοκυριά και διάφορες ευκαστίες για την ύπαρξη χρήματος, είναι προβληματικές δομές για τα νεοκλασικά μοντέλα. Τρίτον, η νεοκλασική προσέγγιση παρουσιάζει μια μέγιστη εσωτερική αστάθεια στην παραδοχή ότι οι πραγματικές τιμές είναι σταθερές. Συνεπόδει, ο Clark δηλώνει φανερά αυτό που νιώθουν ότι είναι το πιο ρεαλιστικό πλαίσιο της θεωρίας της προσαρμογής, του οποίου η κεντρική θέση είναι ότι η επενδυμένη διάθρωση των επιχειρήσεων και των βιομηχανιών υπάρχει για να διαχειρίζεται μια κατανομή της οικονομικής αβεβαιότητας... η οποία αναπόφευκτα δημιουργείται... από τη φύση της παραγωγικής διαδικασίας (Clark, 1986:3). Το τοπίο της οικονομικής αβεβαιότητας του Clark δίνει έμφαση στις τοπικές συνθήκες, τους θεσμούς, τα ενδιαφέροντα των διαφόρων ομάδων και τον χορικό καταμερισμό εργασίας. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, ενσωματώνονται σε δυναμικές σειρές δείχνοντας ιστορικά ίχνη ειδικών αποφάσεων προσαρμογής.

Έτσι, αντί για το συμβατικό νεοκλασικό μοντέλο των απορημένων επιφανειών, οι οποίες τείνουν σε ισορροπία ως αποτέλεσμα απομικών, λογικόν, μεμονωμένων διαδικασιών λήψης αποφάσεων, το πλαίσιο προσαρμογής προσφέρει μια πιο πλούσια ερμηνεία, όπου τα εξέχοντα χαρακτηριστικά της ζημερινής ανάπτυξης υψηλής τεχνολογίας, τα οποία τα άλλα θεωρητικά πλαίσια είναι στα αγνοούν είτε τα διαστρεβλώνουν για να προσαρμοστούν στη δική τους εσωτερική λογική μπορούν να βρουν καλύτερη έκφραση. Αυτή η εκδοχή της θεωρίας της προσαρμοστικότητας θα έδινε έμφαση στους δεσμούς ανάπτευσης στην οικονομική διάρθρωση του παρελθόντος με αυτήν του παρόντος στο ίδιο σύντημα εξέλιξης, αντί να προτείνει ότι η υψηλή τεχνολογία είναι κάτι που εμφανίζεται ξεχωριστά. Θα αντικαθιστούσε την απόδεικτη θετική άποψη για την πρόσδο της υψηλής τεχνολογίας (Winner, 1986) με μια πιό ανοχή την αντιμετώπιση των πολύπλοκων αλλαγών που μπορεί να επιφέρει. Θα επανέφερε την πιθανότητα ενός καθοριστικού ρόλου για μεμονωμένους πρωταγωνιστές και θα επέρεπε σε θεσμούς να γεμίσουν το κενό της αγοράς.

Η προσέγγιση της υψηλής τεχνολογίας μέσω της θεωρίας θα προσέφερε την ευκαιρία για ένα πιο ρεαλιστικό και εξισορροπημένο μοντέλο μελέτης του φαινομένου. Το καθήκον, που επιβάλλεται ετοι στους ερευνητές, είναι να κρατήσουν υπό έλεγχο την πλατιά σκοπιά που το ίδιο το αντικείμενό τους επιφέρει, έτσι ώστε αυτή να μη μετατραπεί σε κρίσιμη αδυναμία. Αν αυτό μπορεί να συμβεί, οι θεωρητικοί και οι προγραμματιστές θα είναι πιο κοντά στην κατανόηση του συνδέσμου των ειδικών παραγόντων, οι οποίοι ρυθμίζουν το μέλλον των περιφερειών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ¹

- Aglietti M, 1979 *A Theory of Capitalist Regulation: The US Experience* (New Left Books, London)
- Agnew J, 1987, "Beyond core and periphery: the myth of regional political-economic restructuring and a new sectionalism in American politics", paper presented to the annual conference of the Association of American Geographers, Portland, OR; available from J Agnew, Department of Geography, 343 HB Crouse Hall, Syracuse University, NY 13210, USA
- Almin A, Goddard J (Eds), 1986 *Technological Change, Industrial Restructuring and Regional Development* (Allen and Unwin, Hemel Hempstead, Herts)
- Ashton P, Dalton J, 1983, "Strategic behavior and performance in the semiconductor industry", *Texas Business Review* 57 57 - 61
- Ayres R, Miller S, 1985, "Industrial robots on the line", in *The Information Technology Revolution* Ed T Forrester (MIT Press, Cambridge, MA) pp 273-283
- Bakis H, 1987, "Telecommunications and the global firm", in *Industrial Change in Advanced Economies* Ed F Hamilton (Croom Helm, Beckenham, Kent) chapter 8
- Bearse P, Konopko D, 1979, "A comparative analysis of state programs to promote new technology based enterprise" *The New England Journal of Business and Economics* 5 (2) 49 - 74

- Third N, 1987, "The Fixers: the urban geography of international commercial capital", in *Global Restructuring and Territorial Development* Eds J. Henderson, M. Castells (Sage, Beverly Hills, CA)

Tilley A, 1986, "A technology park brings change to the Riviera", *DATAR News Review* number 39, December, pages 4-7

Tilley A, 1977, *High Technology Enterprise in Massachusetts Technical Marketing Associates*, TMA, 1977

Institution, Washington, DC

Tilley A, 1971, *International Diffusion of Technology: The Case of Semiconductor Firms* (Brookings Institution, Washington, DC)

Tomaskovic-Devey D, Miller S, 1983, "Can high-tech provide the jobs?", *Challenge* 26(2) 57-63

Ullman E, 1954, "Americanities as a factor in regional growth", *Geographic Review* 44(1) 119-132

UNCIT, 1983, *Transnational Corporations in the International Semiconductor Industry* United Nations Center on Transnational Corporations, New York, NY 10017, USA

Vaughan R, Pollard A, 1986, "State and federal policies for high technology development", in *Technology, Regions, and Policy* Ed. J. Rees (Rowman and Littlefield, Totowa, NJ)

Wernow R, 1979, "The product cycle hypothesis in a new international environment", *Oxford Quarterly Journal of Economics* 80 190-207

Watson C, 1971, *Bulletin of Economics and Statistics* 41 255-267

Vermao R, 1979, "The product cycle cycle hypothesis in a new international environment", *Oxford Quarterly Journal of Economics* 80 190-207

Webbink D, 1977, *The Semiconductor Industry: A Survey of Structure, Conduct and Performance staff report to the Federal Trade Commission*, Washington, DC 20580, USA

Wenitschin B, Cross H, 1987, "Spacial and structural consequences of industrial change: the staff report to the Federal Trade Commission", in *Industrial Change in Advanced Economies* Ed. F. Hamilton (Croom Helm, Beckenham, Kent) chapter 9

Wheal L, 1973, *Regional Growth and Industrial Location* (Croom Helm, Beckenham, Kent) chapter 9

Whitnig D, 1985, "The myths of artificial intelligence", in *The Information Technology Revolution* Ed. T. Forster (MIT Press, Cambridge, MA) pp 84-94

Wiegand R, 1988, "High technology development in the Phoenix area: mining the desert", in *Creating the Technopolis: Linking Technology Commerce* (Ballinger, Cambridge, MA) chapter 11

Williams F, 1988, *Measuring the Information Society: The Texas Studies* (Sage, Beverly Hills, CA) chapter 11

Wilson R, Ashton P, Egan T, 1980, *Innovation, Competition, and Government Policy in the Semiconductors Industry* (Lexington Books, Lexington, MA)

Wimmer L, 1986, "The Whole and the Reactor: A Search for Limits in an Age of High Technology" (University of Chicago Press, Chicago, IL)

Zermeno R, Mosley R, Braun E, 1981, "The robots are coming-slowly", in *The Micro-economics of Revolution* Ed. T. Forster (MIT Press, Cambridge, MA)

Zucker S, Deutscher C, Horer J, Jonas N, Peacock J, Cooper J, 1982, *The Reinstitution of Capital* (McGraw-Hill, New York)